

avgust 2017

Atlantik 2017

Španija

1. avgust 2017, torek

Pobra do Caraminal - Vigo

Spet prečudovito jutro... če me ne bi zeblo, ko potisnem glavo na plan. Hic! Če bi imelo morje petindvajset stopinj, bi bila Galicija s svojimi čudovitimi plažami (ala Sveti Stefan) raj na zemlji. Tako pa ... hmmm ... je lahko le poligon za korajžne in vroče. Vseeno pa jih ni malo, ki se mirno namakajo v vodi, ki premore le 17 stopinj.

Odločiva se in izplujeva direktno za Vigo. Vesni se mudi. No, dan je idealen za jadranje. Tako prijetnega jadralskega dne skoraj ne pomnim. 3 Bf boka in polkrme. Nekaj časa je sicer precej od zadaj in hitrost ni ravno vzorna, ampak saj se nama nikamor ne mudi. Morje je mirno, kot v Piranskem zalivu. Tudi, ko sva na odprtem Atlantiku. Tako miren je ocean zelo redko. Jadra ne opletajo niti pri 5 vozlih navideznega vetra. Res ne pomnim, kdaj je bilo nazadnje tako.

Ob šestih sva privezana v marini v centru Viga. Mala je (z dodatki spredaj in zadaj, bow spit in davitsi) spet največja barka na pontonu in ena večjih v marini. Nasploh opažava, da je večina jadrnic dolga do 40 čevljev. In skoraj polovica jih ima AIS (no, saj od tod poznam dolžine). In praktično ni katamaranov. Hja, različne so navade na tej in navade na oni strani velike luže (ne le v prehrani!). V Galiciji tudi (skoraj) ni čarterja, ki ga je sicer poln Mediteran.

Spet šraufam. Dve uri razstavljam in popravljam pumpo za sekret. Glasna je postala. Magnet se je odlepil in drgne ob rotor. Vse uredim, kot je treba, pumpica je spet tiha, sestavim razstavljeno in - magnet se odlepi. Ej, očitno sekundno lepilo ni prava rešitev. Ma, novo pumpo bo treba nabaviti. Še to! Spisek popravil je vsak dan daljši, namesto, da bi se krajšal. Upam, da jutri končno najdem rezervne dele za outboard. In da sailmaker ne bo podal nebulozne cene. In, kar je najpomembnejše, da najdem nov vijak za saildrive...

Vesna mora najti tudi serviserja za njen računalnik. Že nocoj je šla naokoli, tik ob marini je ogromen centro comercial. Čisto možno, da se tam kaj najde.

prodajalci klobukov v pristanišču

našo Malo so posadili med majhne motornjače oz. majhne jadrnice ... z dinghijem in kljunom je največja barka :)

2. avgust 2017, sredo

Vigo

Kot se je včerajšnji dan končal, se je današnji začel. Najprej oba malo delava - sedaj, ko imava samo en delujoči komp, je to tako kot po radijski postaji. Samo eden naenkrat. Potem pa v čendlerijo. Revščina, revščina... Podobno kot v A Coruni. Pa še smolo sem imel s prodajalcem. Pojma ni imel, kaj prodaja. Je pa zato (morda edini v trgovini?) znal angleško. S težavo kupim nekaj malenkosti in greva dalje.

Najvažneje je, da dobim tisti nesrečni vijak za saildrive, ki leži lepo spravljen nekje v motorju. Kar precej prehodiva. Vesna celo malo več od mene, ker je šla v izvidnico medtem, ko sem jaz obupaval v čendleriji. Na koncu se usedeva v taksi, da ujameva Yanmarov servis tik pred zapiranjem. Končno nekdo, ki govori tako, kot je treba (v pomenu jezika in tehnike). Le, ko prideva do cene, se mi nekaj zatakne v grlu. Za en navaden centimetrski M10 vijak s podložko hočejo imeti 44 EUR (z besedo: štirinštirideset evrov in nič centov). Upam, da je vsaj DDV vključen v ceni. Gusarji!

Dan je kot iz pravljice. Sončen in prijetno topel, okoli 25 stopinj je. Pavza za kosilo tipa "menu del dia". Vesna je zvozila dobro (škampi na žaru za predjed, losos za glavno jed), jaz pa slabo (zanič ribja juha ala Dalmacija za predjed in svinjski zrezek ala Tom in Jerry za glavno jed). Oba pa sva jo zvozila modro. Naročila sva namreč vino tinto in ne pivo. Standardno h kosilu paše pol litra vina ali eno malo pivo (ali voda ali žlobundra). Ja, ja, še pomniva, Galicijci, še pomniva!

Popoldan začnem z montažo nove 12V vtičnice in Vesna z iskanjem marine na Portugalskem, kamor bi lahko naročila kak rezervni del. Pumpo za sekret, na primer. Tukajšnja najboljša čendlerija mi jo lahko dostavi v enem tednu za 240 evrov. Sam jo lahko kupim (skupaj z dostavo v 2-4 dneh) v isti spletni trgovini za 160 evrov (če plačam v dolarjih), 180 evrov (če plačam v funtih) ali 220 evrov (če plačam v evrih). E, sad biraj! In spet imava problem. Tukaj na rezervni del ne bova čakala, kje bova v prihodnje, pa ne veva. Hic!

Pride sailmaker. Zmenimo se za normalen denar, 25 evrov za meter, delo in material. Pride serviser za Parsun. Zmenimo se za normalen denar, nekaj deset evrov, delo in material. Lažje je bilo, kot sem mislil. Vsi šprahajo angleško. Vesna odide s svojim računalnikom v mission impossible. Nič ne bo. Očitno bo potrebno nabaviti novega. Ampak ne tukaj. Španska tipkovnica + španski Windows = španska vas. To bo še veselo...

Jaz se po nekaj službenega dela (spet) spravim nad pumpo za sekret. Od šestih do pol enajstih zvečer. A-ja-ja-jaaaah! Oni odlepljeni magnet popravim dok rekneš keks. Potem se pa začne zabava. V rokah mi dela odlično, ko jo vstavim v školjko, cvili. Pa ven, pa not, pa malo obrnit, pa še enkrat, pa spet malo zategnit (in ve se, kako enostavno je šraufanje na barki), pa ... končno najdem skrivljen nož, ga popravim in je v redu. Ampak. Sedaj pa pušča vodo. Pa ven, pa not, pa ven, pa malo drugače not, pa ven, pa še malo drugače not, pa ven in ... razstaviti. Sedaj sem že čisto rutinski pri tej raboti (ki je med drugim tudi dokaz, da bog ni naredil človeka - če bi ga, vseveden, kot je, bi ga sigurno naredil s štirimi rokami, kot jih je potrebnih za sestavljanje motorja s krtačkami). Ok, ko nekako spucam ves kamen, razšraufam impeler in očistim semering, drži vodo. Sestavim in preverim. A-ja-ja-jaaaah! Spet se je odlepil magnet. Ne grem se več, res ne! Bo pa malo bolj glasna nekaj časa. Kako že gre tista pesem z refrenom "... al kofa je bušna, o majstore moj ..."?

Vesna se zmeni z Evito. Jutri greva z vlakom v Santiago (tistim, ki leta pod zemljo), tam se dobimo. Če se kaj vmes ne spremeni ...

zastopnik za yanmar v Vigu je imel polno delavnico, a vijaka za našo Malo ni imel na zalogu

ograjen okoliš okoli dveh stolpnici ima celo bazen za lastno uporabo v Vigu

stara majhna graščina med modernimi bloki v Vigo

3. avgust 2017, četrtek

Vigo - Freixo - Vigo

Budilka naju zbudi, hitiva kolikor zmoreva in se ob pol enajstih končno odmigava na železniško postajo. Četrť ure peš, pravi gugl. No, skupaj z nakupom darila, sva jih potrebovala dvakrat toliko. In še slabo uro letenja pod zemljo, da sva v Santiagu. Pot pod zemljo se začne že na postaji. Kot bi vstopal na metro. Nekaj mailov imam in nekaj telefonov je treba narediti. V super modernem hitrem vlaku to načeloma ne bi smel biti problem. Če ne bi vozil pod zemljo. Kajti. Predori niso pokriti s signalom mobilne telefonije. In predorov je nešteto. A-ja-ja-jaaaah! Opoldne gremo v Santiagu najprej na kavico, da naredim tisto, kar sem računal narediti na hitrem poslovnem vlaku.

Paula in Ian sta naju pričakala na železniški postaji in transportirala k njima domov v prijetno vasico Freixo, malo pred Murosom. Star skedenj sta predelala v lepo kamnito hišo. Mislila sta jo oddajati, pa bi jo vsi rentali v avgustu. Takrat jo pa zaseda posadka Evite in ni na voljo. Nič hudega, povesta, bosta imela pa vikend na morju.

V Galiciji smo, Najprej je na vrsti aperitiv in prva predjed, potem pride druga predjed in začne se prava pijača. Pa tretji, četrti, peti in šesti hod. In temu ustrezna salsa - vino blanco in vino tinto, torej. Roštiljada, kot se spodobi! Sledi sprehod na plažo, otroci v vodo, ta stari na pijačo (in čvek). Otroci, čeprav so trenirani na angleško klimo, gredo v morje v popolni bojni opremljeni. Wet suit. Edini. Ostali čofotajo, kot bi imelo morje 30 stopinj. Saj, na soncu je res lepo prijetno toplo, v senci pa ... no, v senci eni od nas sedijo v flisih.

Najina angleščina je pomanjkljiva, to veva. Večinoma to niti ni tako hudo, tokrat je pa bilo. Ko je včeraj Ian napisal da sva vabljeni "to stay with us", sva si to prevedla, da bomo večino časa pri njih doma, ne pa tudi, da naj tam prespiva. Jaz bi sicer to napisal "to stay with us overnight", ampak Anglež Ian sigurno pozna svoj materni jezik bolje od naju obeh skupaj. Posledično nimava s seboj kompa in tudi za jutri imava že razdelan urnik v Vigo. Ne moreva se jim pridružiti na večerni parilladi s pescami in mariscosom v glavnih vlogah. Škoda. Namesto tega sledi ob osmih zvečer transport v Santiago in potem se z večernim počasnim vlakom (le 165 km/h) po drugi progi vrneva v Vigo na drugo železniško postajo. Malo pred enajsto zvečer sva doma.

pogled na vasico Freixo

gostitelja Paula - ves čas skrbela za polne krožnike in kozarce

za predjed sardine na galicijski način, potem pa meso: svinjska rebra, govedina, klobase

zelo lepo kamnito hišo v kombinaciji z lesom imajo; v njej seveda ne manjka pršut

stara cerkva v vasi

danes je bil zopet zelo tople sončni dan in temu primerna gužva na plaži

zelo veliko jih je bilo tudi v vodi v kopalkah kjer so mirno čofotali

za slovo pa še fotka na železniški postaji v Santiagu

4. avgust 2017, petek

Vigo

Delam, delam, delam ... delam kot zamorc. Cel dan sem za kompom, razen ene ure, ko skočim po robo. Na srečo je vreme temu primerno. Po lepem tednu, je danes tmurno. Tudi motorček mi prinesejo nazaj. Bajje je semering zamenjan in poštman. Celo prebarvali so tisto, kar sem podrajsal. Cena je nižja od dogovorjene, to je dobro. No, to je dobro, če bo vse delalo, kot je treba. Zvečer sem imel namen skočiti še v špecerijo, pa zgroženo ugotovim, da sem prepozen. Ja, tale dolg dan naju še vedno bega.

Vesna je čisto polomljena, bolijo jo sklepi, ima vročino. Revma jo je očitno spet malo pobožala. Spravi sem nad naročilo novega kompja. Načeloma je to enostavna rabota, če bi vedela, kam ga naročiti. Nekam v Lizbono, samo kam? Sprašujeva jadralce z izkušnjami iz Lizbone, Vesna pokliče Lizbončana, s katerim smo bili skupaj na Azorih, pa pogovarja in maila se z marinami. Ne sliši se dosti, je pa to zanimacija za celo dopoldne. Popoldne imava končno naslov in predračun za računalnik. Še pumpo naročim na isti naslov, pa bo. Jutri. Itak ne bo šla na pot pred ponedeljkom.

Po dobrih dveh tednih bonac in celo južnih vetrov, nam meteorologi za naslednji teden končno obetajo portugese trades. To je močan severni veter, ki vleče iz Biskaja ob zahodni obali Iberskega polotoka proti Gibraltarju. Plovba na jug naj bi bila zato hitra, v obratno smer pa skoraj nemogoča. Upam le, da ne bo preveč vala. No, bomo videli...

5. avgust 2017, sobota

Vigo

Jadro dobim. Račun(ček) je sicer malo višji, kot sem planiral, le pa zato poflikano precej več. Tudi tisto, kar se je meni zdelo še dobro za nekaj časa. No, nič ne de, bo pa malo bolj nobel izgledalo navito na roli - sedaj, ko se več zadržujeva po marinah.

Pripravljena sva za odhod in Vesna bi kar šla. Ampak, ne zdi se mi, da je že dobra. Greva naokoli in kmalu se izkaže, da naklofen revme ni ubil. Niti pritajil. Boli jo, da se ves čas kremži. Je pa kar dolgo trmasta in se nekako vleče po mestu. Pavzica za kavico, pavzica za pive, za kosilce, za wifi, za radensko, za karkoli... Ampak ne gre. Najdem celo ulico s tekočimi stopnicami, da bi prišla na griček nad mestom brez boleče hoje. A glej ga zlomka, štenge vozijo samo do vmesne postaje. Zgornja postaja je v remontu. In vozijo samo navkreber, nazaj je treba peš. Hic!

Popoldan je začelo vleči. Prvič, odkar sva v Galiciji, vidim peno na vodi. Veliko pene. In pripone v marini so začele svojo znano pesem. Hja, zunaj mora biti med 6 in 7. In dan je spet lep. Sončno je in okoli 27 stopinj. Čudovito za ogled mesta. In za posedanje in čvekanje. In to sva tudi vestno počela. Zvečer bo v marini koncert. Začne se ob pol polnoči. Če ne bo zamude. Drugi kraji, drugi običaji...

Jutri namerava iti dalje. Če bo z Vesno vse v redu. Sicer ostaneva še kar dan. Ali dva. V takem stanju pač ne gre, da bi zavestno izplula v 3-4 m val, ki je naporen tudi za zdravega človeka.

6. avgust 2017, nedelja

Vigo - Baiona

Naklofen je naredil, kar se je narediti dalo. Izplujeva. Za test samo do Baione, šest milj preko hriba ali 13 milj okoli ovinka. Vetra zjutraj skoraj ni. Flaširava vodo za naslednji teden. Kasneje se je veter le naredil in v tišini ob enih popoldan priplujeva v Baiono. Šlo je. V fjord-like zalivu je morje mirno, kot na Bledu. Sosedu nama takoj priskočijo na pomoč pri privezovanju in ko gospa z imenom Malala vidi ime naše barke, je nad tem tako navdušena, da nama takoj podari dve flaši njihovega vina - ki se imenuje tako, kot njihova barka. Katalonsko vino. Lepo je imeti vinogradnike za sosede.

Vroče je. Gugl mi pove, da je sončno in 29 stopinj (in da je v Ljubljani vsega skupaj le 28 stopinj, hehehe). Vse živo se kopa, le midva vztrajava v (morda zmotnem) prepričanju in se ne podava v (morda niti ne tako zelo) mrzlo morje. Raje se sprehodiva naokoli in si ogledava repliko Pinte (tiste Pinte, ki se je s Kolumbom vrnila iz Amerike) ter sprehodiva po obzidju okoli utrdbe, ki je branila Baiono pred stoletji. Veliko gradov sem že videl v življenju in ta je bil sigurno eden lepših (če Disneyev iz Disneylanda ne nastopa v konkurenci).

Še to nama razloži gugl, Baiona je mesto z 10 tisoč prebivalci pozimi in 45 tisoč poleti. Nepregledna vrsta lokalčkov je nabito polnih. V prvi, drugi in tretji vrsti od morja. Midva počivava v prvi vrsti. V Sheratonu. Fake Sheratonu. Pivce za živce, naročeno v (sedaj že) perfektni galijščini ni eno samo. Niti nista samo dva. Šteti znam po njihovo že precej več. Rezultat? Siesto vzamem dobesedno. Medtem, ko Vesna nadaljuje z raziskovanjem okolice, jaz oddremam preko popoldneva.

Ampak. Zvečer je čas za žur. Odpraviva se na koncert. Ob sončnem zahodu. No takrat se odpraviva, koncert se začne ob enajstih zvečer. Čakava in se sprehajava. In dočakava. Vendar. Ob enajstih zvečer se začne najava. Gospodična v bleščicah govori cele četrte ure, da najavi nekaj nastopajočih. Neverjetna je. Le kako se je lahko na pamet naučila tako dolg govor v tujem jeziku? V španščini! Kakorkoli, ko na oder prikoraka Duško Lokin v španjolski izvedbi, midva odkorakava. Vesna sicer malo godrnja, z bolečo nogo je kar (pre)dolgo čakala in težko si prizna, da zama.

Se pa koncert odlično sliši tudi sredi morja. Naslednji nastopajoči so malo boljši in jih vse po vrsti poslušava na Mali. Ob spremljavi azorskega sira in katalonskega vina. Odlično je. Vino, namreč. Jutri mi sosedi ne smejo uiti. Zaloge v Malini vinski kleti bi bilo lepo osvežiti z nekaj deset katalonskimi flaškami. Upam, da pri sebi nimajo samo samprov. Hja, tako je to sredi morja: od ribičev se kupujejo ribe, od Kataloncev pa vino...

Portugalska

Atlantik 2017

Portugalska

7. avgust 2017, ponedeljek

Baiona - Viana do Castelo

Ne kupuje se vina od Kataloncev. Opoldne, ko midva izplujeva še niso živi. Hic! Zato se pa za slovo od Galicije odpraviva v market po (španski) pršut. In sirčke. Tole mezenje ob flaški vinca po polnoči se nama je kar prikupilo. Čeprav veva, da za ohranjanje najinih vitkih postav recept ni najboljši.

Veter je več ali manj idealen. 5 Bf polkrma. Še tok nama pomaga in dokaj hitro napredujemo proti jugu. Ko se veter dvigne na 6 Bf, skrajšam, da ne greva prehitro po valovih. Dve milji pred ciljem pade na 3-4 Bf in veselim se enostavnega pristajanja. A glej ga šmenta! Ko spet razvijem jadra, pihne. Pihne! V pol minute iz trojke na sedmico. Ekspresno pospravim vse te cote in že sva za valobranom. Tu vala ni, veter je. In so tudi kajtarji in windsurfaji. Veliko kajtarjev in veliko windsurfarjev. In Mala med njimi, ki se zadnjo miljo po reki z motorjem bori proti vetru in napreduje z vsega skupaj tremi vozli. Pristati morava v plimnem toku, bočno na veter (ki naju poskuša odpihniti od pontona) na 15 m prostora med drugi dve barki. Brez pomoči soseda bi nama trda predla.

Potem pa naokoli. Viana je čisto luštkano mesto z ogromnim številom lokalčkov v precej velikem starem predelu mesta. Le cene niso take, kot sem jih pričakoval (in jih bil navajen z Azorov). Vse je dražje, kot pri sosedih. Dokler ne zavijeva s promenade. Potem jeva (enako hrano) za fragment turistične cene.

Super-truper Eifflov most si ogledava kar z Male (čisto navaden, precej grd železen most, ki bi že zdavnaj končal med starim železom, če ne bi imel slavnega očeta). Cerkev Svete Lučke sva spustila. Gogl ne najde elevatorja, sama pa tudi nisva tako zagrizena, da bi ga iskala na način, kot se je to počelo v prejšnjem tisočletju. Zato pa precej po naključju najdeva ladjo, pol muzej, pol youth hostel s 60 ležišči, ki je trajno parkirana v ribiški luki. Ko je bila še aktivna je bila bolnišnica na vodi in je plula okoli Nove Fundlandije ter skrbela za ribiče v tistih vodah. Zanimivo. Sploh nisem vedel, da je kdaj obstajalo kaj takega.

V avgustu je tukaj festival (ja, kje ga pa ni?). Štanti z domačo robo in nastopi folkloristov. Nebroj štantov. Postavljeni so v kilometer dolgi vrsti brez vmesnih praznih prostorov. Midva od rokodelske robe kupiva - kaj bi drugega - vino, sir in pršut. Vse eko, vse bio, vse artesano, brez ejev, brez glutena in brez holesterola. Sama zdrava hrana!

Zvečer je na sporedu koncert. Po včerajšnjem Dušku Lokinu imava nocoj priložnost poslušati Terezo Kesovijo. Ne poslušava je. Vsaj ne pred odrom. Barka je od prizorišča oddaljena pet minut počasne hoje in glasnost je pravzaprav šele na tej oddaljenosti primerna za mene. Ne pa tudi muzika. Raje se posvetim novo nabavljenim dobrotam...

8. avgust 2017, torek

Viana do Castelo - Porto

Ob devetih dopoldan se odveževa v plimnem toku. Kako enostavno je sedaj, ko ni vetra in ko močan plimni tok barko kar sam zavrti od pontona, da lahko s 1800 obrati zapluye z osmimi vozli oceanu naproti. V 37 milj oddaljeni Porto sva namenjena in na vsak način bi rad prišel dovolj zgodaj, da se nama med pristajanjem spet ne bo treba pretepati z močnim popoldanskim vetrom. In jutri ostaneva v Portu. Nekako mi res ne paše izpluti v 7 Bf s sunki do 44 vozlov. Današnji dan je čudovito sončen, le klima je vsevedni preveč naštelal in sem za krmilom v flisu in dolgih hlačah. Kako bi bilo šele ponoči, če je že med avgustovsko opoldansko sončno pripeko mrzlo!

V Porto se na ogled odpraviva precej pozno. Večino stvari je že zaprtih, tako da si lahko privoščiva le (dolg) sprehod po starem delu mesta. Do tja sva prišla s ferryjem in tramvajem, nazaj pa peš. Tramvaj je zanimiv, je čisti pravi retro-tramvaj. Kot iz filma! Nasploh je raznolikost javnih prevozov v Portu osupljivo velika. Izbirati je možno (vsaj) med naslednjimi: taxi, tuk-tuk, avtobus, site-seeing bus, tramvaj, metro, primestni vlak, nihalni vzpenjalni vlak, kabinska žičnica in ladja. Čisto možno pa je, da sem tudi kaj pozabil. In midva sva hodila peš, hic!

Nekaj stvari je tudi takih, ki jih težko razumem. Recimo, šerana fuscengerica z dvojno progo metroja na mostu 100 m nad reko Douro. Vlak na tem delu resda vozi samo 40 km/h, ampak to ne pomeni da turisti pred njim (ko zaslišijo pisk nekaj metrov za sabo) panično ne skačejo levo in desno. Mislim, da je le vprašanje časa, kdaj bo kdo v bežanju pred železno pošastjo tako zagret, da bo preskočil metrsko ograjo na robu mosta in turistični izlet v Porto končal sto metrov nižje.

Porto ima veliko za pokazati, menim da več, kot precej bolj razvpita mesta kot sta, na primer, Benetke ali Salzburg. In neprimerljivo več, kot katero koli novokomponovano mesto prek luže (še posebej od takrat, ko je dal New York podreti dvojčka). Ljubljana, ki mi je sicer zelo pri srcu, se niti v sanjah ne more primerjati s Portom. Posledično je v mestu Babilon ras in jezikov. Zaslužno. Če samo primerjam tole tukaj z Novo Zelandijo ali Južno Ameriko, joooo! Vsaka koliba je lepša

od česar koli kiwijskega world famous ali južnoameriške patrimonio mundial. Pa si notranjosti cerkva in muzejev sploh še nisva začela ogledovati!

Reka Douro se prebija skozi Porto v soteski, po kateri vozijo turistične ladje (no, saj sem vedel, da sem še kaj od javnega transporta pozabil) in ob bregovih katere so privezane stare (replike?) ladje z naloženimi sodi portovca. Hja, jutri je na vrsti izobraževalna tura od vinarne do vinarne. Seznam blagovnih znamk vin, mimo katerega sva danes šla, je bil dolg nekaj deset imen. Pa, da vidimo, kateri portovec je najboljši. Ni vse v Vivinu na mojem telefonu, nekaj je tudi v testiranju v živo.

del poti so naju spremljali delfini

mesto Porto, brez keramičnih ploščic ne gre :)

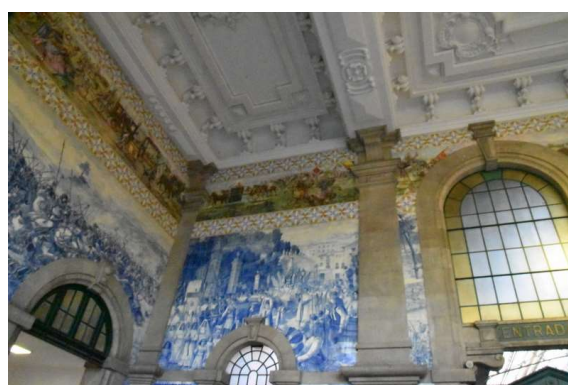
po mestu se lahko prevažáš z različnimi prevoznimi sredstvi; na fotki neke vrste tuktuk

zanimivo glasbilo z zanimivi zvoki

pot s starim renoviranim tramvajem je bila hrupna, gugajoča :)

železniška postaja znotraj

po mostu vozi metro, kadar ga ni, vsi pešči hodimo po tirih

...

imajo tudi vzpenjačo

reka Douro kjer ne manjka hiš ob njej

Porto by night

stare čolne, eksponati in neke vrste reklama za vinarne

urejena peš pot je imela vsake toliko časa luknje, sva mislila, da te luknje čakajo še lučke, pa sva se zmotila: služijo temu, da zapičijo ribiško palico :)

9. avgust 2017, sreda

Porto

Testiranje vina v živo se nama ni izšlo ravno po pričakovanjih. Za začetek prideva takrat ko vinarji odidejo. Na kosilo. Ok, greva pa še midva. In po kosilu napad na vinarne ponoviva. Vendar. Za ogled sodov hočejo desetaka. Dvakrat. Za vsakega od naju posebej. No, tole nama ne bodo prodali, sva videla že toliko sodov po celem svetu, da tega ogleda res ne bi plačevala. Midva sva pravzaprav prišla poskusit vino in ga potem kaj tudi kupiti. Ni-blema, pravijo. Tri evrčke na plan, pa lahko poskusite en štampre vina, 5 cl (natančneje: 50 ml). A-ja-ja-jaaaaah! Saj tako se pakira (močna) zdravila, ne pa vino. Sploh pa ne za tak denar. Imel sem lep namen, da v zameno za brezplačen šov pri testiranju, kupim flaško (pre)dragega vina v vinarni. Ampak, dragi moji Portovci, tako kot ste vi zastavili, tako pa to pri meni ne gre. In zgodba se ponovi še nekajkrat, potem obupam. Itak imajo toliko paketnih turistov, da si lahko špogajo tako blamažo. V teh dneh je v Portu nepopisna gužva in mi je jasno, da se niti v sanjah se ne bodo ukvarjali s tem, da ujamejo vse potencialne kupce. Jih je preveč takih, ki plačajo brez razmisleka. Približno tako se obnašajo, kot drugje po svetu, ko je v luki kruzerica.

No, šlo je potem malo drugače. Namesto v vinarno, sva zavila v čedno urejen portugalski vinarski inštitut sredi mesta, kjer

sva si ogledala in se naučila vse o portovcih (in ne poslušala reklame za našo vinarno, ki - itak vemo - da je najbolja na svitu, pa čak i šire). Ogledala sva si vse skupaj v miru in brez gužve. Zastonj. Inštitut očitno ni vključen v programe turističnih agencij. Vino sva lahko poskušala - iz enomata (hej, spet sem videl novo mašino za točenje vina!). In na koncu sva kupila flaško portovca za dobre pol cene, kot je bila direktno pri proizvajalcu. Kar se je kasneje izkazalo kot napaka. V marketu za prvim vogalom, je bila ta ista flaša še pol ceneje, hic!

Pa pustimo vino. Tu smo vendar tudi zaradi drugih zadev. Zaradi fanta, ki bo z Eifflovega mostu skočil v reko Douro, recimo. Pa ni skočil, ker je še nabiral prostovoljne prispevke za to dejanje. Nisva ga čakala. Itak sva bila že v Mostarju in skoki iz tistega mostu so vseeno nekaj drugega. Sva se pa zato peljala z vzpenjačo in se izognila rintanju v hrib. Na vrhu katerega je najbolj pomemben izmed vseh pomembnih hramov v Portu. Hard Rock Cafe. Vesna je nabavila majčke za vnuke, jaz sem prišparal za pivo. Enostavno, niso me uspeli postreči v času, ko je gospa nakupovala. Torej so imeli ogromno časa!

Še ogled cerkva in odkrivanje nekaj novih uličic, pa je nastopil čas za vrnitev. Spet sva pod streho spravila krepkih deset kilometrov. In na tako dolgi poti je čisto logično, da sva bila priči karambola tramvaja z osebnim avtomobilom. No, glede na to, da sva se včeraj peljala s tramvajem (electricos po domače), je še dobro, da nesreč ni več. Tramvaj sicer vozi po tiri, ki niso na vozišču, ampak na pločniku, kar pa ne preprečuje jezdecem jeklenih konjičkov, da se ne bi tudi oni drenjali na istem koncu javnih površin. Pešcev pa itak nihče ne jemlje resno in jih zato tudi nihče ne pobara, kaj si oni mislijo o vsem tem.

10. avgust 2017, četrtek

Porto - Figueira da Foz

Budilka naju zbudi, da izplujeva ob sončnem vzhodu. Po reki in še malo po morju motorirava, potem se naredi luštkan veter, 4-5 Bf od zadaj in Mala hitro pokaže kaj zna. Pet nas je izplulo skoraj hkrati, midva predzadnja. Po dobrih 60 miljah sva prva. Skoraj uro pred drugo in dve in pol uri pred zadnjo barko, vse približno enake velikosti. Imava pa spet smolo. Pol ure sva prepozna, da bi prehitela močan popoldanski veter, ki se naredi vsak dan ob lepem vremenu. Tri milje pred ciljem se veter v desetih minutah dvigne iz 14 na 34 vozlov. Potem pa pristajaj, Tonček! Najbolj neugodna kombinacija, veter je bočni, vozni rečnega toka pa od zadaj. Fijuuu! No, spet nama pomagajo sosede in vse se konča, kot v pravljici.

Frio, frio, frio... Med plovbo po čudovito sončnem morju me zebe. Preko lubenice si natakmem kapuco in roke stlačim v žepe. Na kratke hlače in bose noge sem itak že zdavnaj pozabil. Tudi v Figueiri da Foz se na plaži sprehajam v flisu. Nekateri se kopajo, da se razumemo. Logično, saj smo avgusta in na wikipediji piše, da ima Figueira da Foz mediteransko klimo. Verjetno res, le da so pozabili napisati, da je mišljena mediteranska klima med ledeno dobo.

Mesto samo je popolnoma nezanimivo. Kot bi si šel ogledovat Portorož. Tipično turistično mestece. Hoteli, oštarije, trgovinice in casinoji. Je pa nekaj posebnega plaža. Tako široke mivkaste plaže še nisem videl. Namesto običajne prve, druge in tretje vrste ležalnikov do morja, bi tukaj lahko bile vrste do dvesto ali tristo. Z razlogom se imenuje reinha do praia. Če le ne bi bila v krajih z ledeno dobo...

11. avgust 2017, petek

Figueira da Foz - Nazare

Tole z vetrom je križ. Po nekaj dneh lepih portugalskih pasatov je danes spet bolj ali ne tema. 2 Bf od zadaj. Za eno urico se sicer naredi lep vetrček in meni vzbudi upanje, da bo napoved držala vsaj polovico poti. Pa ni bilo dosti od tega. Razen... razen, da pet minut pred lukto pihne. Že na daleč zagledam "peščeni vihar" nad mivkasto plažo. Joj, pa ja ne spet! Tokrat je bilo na srečo le dobrih 20 vozlov in s pristajanjem ni bilo panike. Je pa to narobe svet.

Nazare je spet eno turistično čudo z lepo plažo. Gosto naseljeno plažo. Samo spogledala sva se, ko sva naštel 40 vrst senčnikov-šotorov od morja. Na drugo stran kakšne dva kilometra dolge promenade pa lokalčki, taki ali drugačni. Zadaj pa hoteli, hoteli, hoteli... in penziončki. Glede na datum na koledarju, je količina turistične publike v skladu s pričakovanji. Nepopisna gneča! Pa, saj je prav tako. Dan je tako lep in topel, da je celo nama v kratkih hlačah in jpankah vroče.

Ima pa Nazare 120 let staro železniško žičnico iz plaže na vrh hriba, kjer je stara čedna vasica. In miradouro! Vrsta za žičnico je približno taka, kor za gondolo na Vogel (v sezoni), le cena vožnje je z 1,20 evra precej nižja. Ampak. Tale železnica ima električno lajtungo tipa tramvaj. Zakaj le? Pogon je na jeklenico, tako kot povsod. Čemu torej elektrika? Ko vstopiva, nama takoj postane jasno. Električno potrebujejo za klimo. Nekaj, kar kot smučar nikoli nisem izkusil. Tam odpreš okno, če je vroče. In še nekaj je bilo. Ko sva vstopila, so mladi vstali in nama dali prostor na sedežih. Hmmm... nekoč neke davno sva slišala, da po tem spoznaš, da si star, ker ti mladi odstopijo sedež na avtobusu. Hic! Nauk basni? Za

stare je (vsaj psihološko) bolje, da mladi strumno branijo svoje sedeže, kot pa da se gredo vljudnost.

Wikipedia med drugim tudi pove, da Nazare drži aktualni svetovni rekord v višini surfarskega vala. Dobrih 23 m so namerili pred nekaj leti. To je torej najvišji val na tem planetu do sedaj. V pisani zgodovini. Po ustnem izročilu pa so bili, jasno, še bistveno višji. In to, začuda, sila pogosto. Nekateri jadranci znajo povedati, da so doživeli (in preživeli) celo 30 metrske valove. Hja...

Med 6 ali 7 km sprehodom kar nekajkrat testirava oštarijce in kafičke. Celo nad fast food se spraviva, ko gre sonce k zasluženem počitku. Na kebab se ustaviva. Moram priznati, da niti ni bil slab. Je pa kebab poleg pizze tudi edini fast food, ki ga jaz uradno priznavam kot prebavljivega.

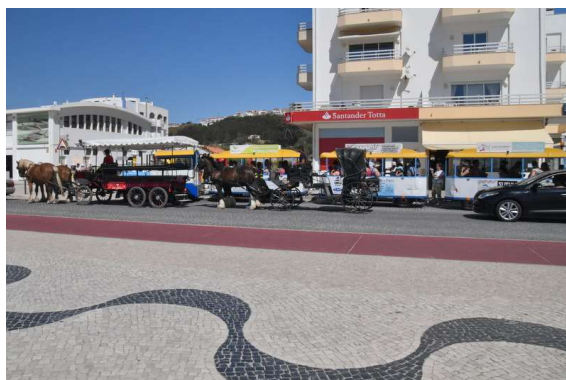
peščeni vihar malo pred pristankom

...pred nami mesto Nazare....

sušenje rib in mehkužcev na tradicionalni način kar na plaži

turistični vlakec in voz s konji tekmujeta kdo bo imel več turistov :)

na plaži razstava starih plovil katere so podarili lastniki

vzpenjača v Sittio

šotorčki so verjetno zaradi morebitne zaščite pred vetrom in peskom?

spodnje mesto je več ali manj turističnega pomena

prekrasna peščena plaža in prekrasne barve morje, če le to ne bi imelo 15C; v najlepših časih zna imeti morje menda celo 19C

take množice ljudi se enostavno ne moreš nagledati

veliko je tudi individualnih senčnikov, ki popestrijo izgled plaže

ljudi v morju v današnjem toplém vremenu ni manjkalo...a vseeno sem jih opazovala le od daleč :)

12. avgust 2017, sobota

Nazare - Peniche

Z vetrom je tako, kot sem že navajen. Najprej ga ni, potem pol ure malo piha in neha. In pred lukó močno pihne. No, tokrat je bil pri pristajanju veter skoraj v nos in nas je le rahlo potisnil k pontonu. Tako je enostavno pristati tudi, če je posadka short handed.

Zabava se začne po pristanku. Marina je med vikendi zaprta. Načeloma naju to niti ne bi prav hudo motilo. Pač ne bova plačala, če ne moreva. Ampak. Vrag se skriva v podrobnostih. Dostop do pontona je samo z RFID kartico. Ta se dobi v marini v ponedeljek ali danes na portu, nekaj kilometrov stran. Tam se med vikendi tudi plača. Ah, ja... Vesna le najde štop in se vrne s ključ-kartico po uro trajajoči ekskurziji po Penicheju. Mene medtem obišče policaj, ki je zadolžen za red v marini. Ali pa je notri zaklenjen, ne vem. Ko si vestno zapiše ime barke in moje ime v verjetno sila pomemben formular, nadaljuje z delom, ki ga je opravljal že prej. Spet lovi ribe in čaka, da pristane naslednji. Kakorkoli, s ključ-kartico greva lahko danes v life brez strahu, da bova spala kot homelessa pred vrati pontona.

In greva. Najprej na ogled trdnjave. Tudi, če ne bi šla! Slabo je ohranjena, nekaj skromnih tabel v muzeju (solo portuges) pa tudi ni v skladu s standardi, na katere smo navajeni. Ok, lahko bi si prebral na telefonu, pa se mi ne ljubi komplicirati. Vse je preveč zanemarjeno in zasmeteno, da bi me pritegnilo. Še najbolj od vsega skupaj je zanimiv vrtljak z ukradenim logotipom Hard Rock. Tudi sprehod po starem delu mesteca ni bistveno popravil vtisa. Veliko restavracij, vse s podobno ponudbo, cenami in storitvami. In to je na peš distanci bolj ali manj vse. No, tu je še cerkev s preglasnim zvonom. Te so pa itak povsod na tem koncu sveta. Po lepi A Coruniji na severu zahodne iberske obale je vsako naslednje mesto ali mestece proti jugu manj lepo in predvsem manj čisto. Kako smo že včasih rekli temu? Što južnije, to tužnije.

13. avgust 2017, nedelja

Peniche - Lizbona

Zbujiva se v meglo, ki kar traja in traja. Šele ob enajstih dopoldan se naredi lep, sončen dan. In malo potegne vetrič. Jadra gor, jadra dol. Večino časa je bonaca, od časa do časa pihne. Okoli rta Roca celo 6 Bf. In mi metuljkamo. Na oceanu. Vesna komentira, da to ni ravno pogost način postavitve jader na Mali. Res je, verjetno pa celo prvič, da sta jadri metuljčka celo pošteno skrajšani, ker pri takem vetru si res ne upam rizkirat opletanja polnih jader, kaj šele preleta buma. Pa po slabi uri tudi ta (obetavni) veter spet crkne (ura je tri popoldan in očitno je to čas v dnevu, ko piha - takrat, ko midva običajno pristajava, hic!). V bonaci zapljujeva v reko Tejo. Nisem preverjal plimnih tablic, ker itak nisem imel izbire. Me je pa tokrat obiskala teta Fortuna. Voda teče po bregu navzgor z dobrima dvema vozloma. Slabih 15 milj po reki do marine preplujemo v manj kot dveh urah (lahko bi trajalo pa dvakrat toliko, če bi reka tekla tako, kot se zanjo spodobi, proti morju).

Marina je za (odprtimi) zapornicami in parkirajo nas na ponton za megajahte. Nekaj dni nazaj so nas dali na 6 metrski ponton, danes na 20 metrski. In obakrat so bili na voljo 12 metrski pontoni, ki so primerni za nas. Le kdo bi jih razumel, marinerote? Punca v ofisu je super prijazna in se prelevi v turistično vodičko. Vse razloži, obteži naju s prospekti, kartami, voznimi redi, ceniki in kar je še takih stvari. In, seveda, izroči enega izmed dveh paketov, ki sva jih naročila sem. Tale je bil iz Velike Britanije, onega iz Slovenije po vsej verjetnosti dostavijo jutri.

Sprehod je danes dolg dobrih 5 km. Poteka pa ob obali reke Tejo, po bivšem svetovnem sejmišču. Vmes je - logično - en kup lokalčkov. Med drugim tudi franšiza Peter iz jadranskega kluba v Horti na Azorih. No, midva se ustaviva pri sosedih (k Petru hodi takrat, ko sva na Azorih, yeah!), ki v pol literski krigel natočijo 6 dl točenega piva. Se pa zato modro izognem shopping mallu. Ta bo na sporedu jutri. Ali, še bolje, v torek, ko je praznik.

Vidi se, da smo odmaknjeni od morja. Vroče je! Ko je barka privezana, teče z mene, kot v Mediteranu. Tudi sprehod v kratkih hlačah in japonskih je čisto prijeten. Telefon nama razloži, da imamo 32 stopinj. Na barki (prvič po Bermudi) zvečer odpreva okna. Vroče je, ne da se dihat. Ej, meni pa res nikoli ni nič prav...

14. avgust 2017, ponedeljek

Lizbona

Temperature tukaj so idealne, reka Tejo je precej toplejša od morja. Pranje palube na soncu je prijetno opravilo. Tudi, da se malo zmočim, kar paše. Spravim še dingi v vodo in se lotim čiščenja trupa. Nisem prav zagnan za taka opravila, nazadnje sem ga očistil še na Guadeloupe, ko je bila Mala na suhem.

Potem se prestaviva na drug privez, na takega, ki je primeren za našo velikost. Ne vem sicer, zakaj nismo šli sem že včeraj? Na Vesnino vprašanje, ji v recepciji odgovorijo, da zato, ker so bili včeraj zmedeni in neorganizirani. Baje sva jih presenetila, ker sva prišla do časa. Hja...

Sledi šraufanje sekreta in po nekaj urah le uspem spraviti en kos plastike iz drugega. Z vodnim kamnom sta bila skupaj poročena za večno. Ko vse skupaj sestavim, zadeva za čudo dela. Ne kaplja in ne curlja. In ne ruži. Koliko časa le? Ravno končam, ko se Vesna vrne iz trgovine s hrano in iz recepcije s paketom. Ima nov računalnik. In jaz imam zato delo.

Po kosilu se ga lotim. Namestiti je potrebno vse silne programe, da bo delo steklo tekoče. Tega je veliko. In zatakne se že na začetku. Preden sploh začnejo migat, mi Windowsi lepo povedo: "Dragi novi uporabnik naše super-truper mašine, da boste lahko začeli z delom, si morate najprej naložiti dopolnila. Vseh skupaj jih je le skromnih 4 GB." A-ja-ja-jaaaah! Salto mortale in iz mobilnega interneta se preklopim na marinski wifi. In potem to traja in traja. Vesna si med tem privošči izlet v shopping mall in se skoraj ob pol noči vrne z zelo malo robe. Pridna.

15. avgust 2017, torek**Lizbona**

Danes je praznik in midva se nameniva na izlet v prestolnico države. Računam, da bo v zapriseženo krščanski deželi danes žur. Pa ni bilo nič. Čisto nič. Sploh ni opaziti, da je dan drugačen od včerajšnjega. Vse je odprto, vsi delajo. In jaz sem računal na festival festivalov, hic!

Prevozna sredstva danes so avtobusi, tramvaji in vzpenjačni tramvaj (ali kako naj bi se imenoval tramvaj, ki vozi v breg po principu "eden gori, drugi doli in na sredi se srečata"). Amfibije sva gledala od daleč, tuk tuke pa zavestno ignorirala. Slednji so očitno zadnji krik mode in jih je kot bi jih naklel. Skoraj toliko jih je, kot v Bangkoku! Na srečo pa so njihovi vozniki le omikani po evropskih standardih in niso vsiljivi. Aja, kakšnih 10 km so bile prevozno sredstvo tudi japanke.

Lizbona me ni navdušila. To je blago rečeno. V resnici me je zelo razočarala. Skupaj z brazilskim Joao Pessoa se lahko poteguje za nagrado za najbolj zanikrno, zasmeteno in z grafiti počečkano mesto. Luknje v pločnikih so povsod. Pred mojimi očmi se je ena gospa zložila, da je še mene zbolelo, ko sem to videl. Edina napaka, ki jo je naredila, je bila, da je za trenutek pogledala naokoli, namesto pod noge. Smeti je po tleh toliko, da se mi je včasih kar malo gravžalo hoditi v japankah. In niso videti današnje in niso samo papirčki. V zavetnih delih se nabere plastike za celo smetišče. Grafiti so tudi rekordni. Celo prednja šipa delujočega tramvaja je počečkana, da o stenah hiš sploh ne izgubljam besed. Itak pa mesto nima ničesar takega, kar ne bi že kje videl (HRC ne šteje).

Zato se kaj hitro prestaviva v Belem, predmestje z nekaj must seeji. Tu je bolje, v primerjavi z Lizbono je celo fantastično čisto! Je pa ena druga težava. Na višku turistične sezone smo in vrste za vstop v mnoge muzeje so skoraj tako dolge, kot v Disneylandu. Da bi videla sarkofag Vasca da Game, bi morala čakati vsaj eno uro. Čaka se pa na soncu, danes zelo vročem soncu. Vesna je stisnila zobe in se postavila v vrsto (eno krajših), jaz sem se raje potuhnil v bližnjo oštarijo na hladno pivo. Kaj je videla si bom itak lahko ogledal na fotkah.

Tudi tipični slaščiči, ki jo prodajajo v izbranih lokalih sva se odpovedala. Jaz predvsem zato, ker ni narejena iz mesa. Dolce mene ne pritegne. Vesna pa, ker je imela ene vrste dovolj in ni bila pripravljena naslednjo uro čakati na soncu samo zato, da bo potem lahko kupila en piškot. Bo to nabavila jutri v Continente (pod klimo). Je pa baje to najbolj pomembna slaščica na Portugalskem, ki jo po skrivnem samostanskem receptu delajo že od leta 1837, pove wikipedia. Hja, tudi v Sloveniji imamo nekaj podobnega, ki se prav tako dela po skrivnem receptu iz samostana. Imenuje se Pletrska viljamovka. I ako baš moram, da biram...

16. avgust 2017, sreda**Lizbona**

Spet lep in sončen dan. Po ponedeljku je tudi sreda namenjena urejanju domovanja. To, česar nisva naredila že nekaj mesecev, je prišlo na vrsto danes. Čiščenje kabine, hladilnikov, omaric, pranje perila, ribanje palube, šivanje tende, čiščenje bokobranov, ... Dokončam tudi namestitve programov na novi komp, ki je sedaj popolnoma funkcionalen.

Ker me je Španec v Vigu nasral, kot majhnega fantka in ni popravil outboarda, ki je že čez dva dni spet veselo puščal olje, je to danes uredil Portugalec. Upam, da bo sedaj v redu. Če me spet niso peljali žejnega preko vode. No, vsaj rezervni del sem dobil in lahko tudi sam popravim, če bo treba.

Zvečer skoči Vesna še v trgovino in spet imamo soft drinke za nekaj mesecev. Nazadnje sva jih nabavila še v Puerto Rico. Jutri torej lahko izplujeva. Kam? No, tega še ne vem. Dopoldan je flood tide in bi bilo smiselno počakati na popoldan. Samo, potem pa prav daleč ne moreva priti. Bomo videli jutri...

17. avgust 2017, četrtek**Lizbona - Sines**

Cinca marinca. Ob devetih izplujeva in še ne veva kam. Med potjo se bova odločila. Reka teče v breg, pa ni prav hudo. Dober vozel nama jemlje. Po treh urah sva na morju. Ampak. Le kam bi šla? Marinska receptorka nama je priporočala Sesimbri, pa naju ne potegne. Še eno overcrowded turistično mesto. Vesna preveri z marino in za bogat denar bi lahko rezervirali privez. Še klic trideset milj naprej v Sines. Tam ni nobenega problema s prostorom, tudi precej ceneje je. Veter se je naredil in celo popoldne bo vlekel. Vse bolj me mika, da bi kar potegnil dalje. Ko plujeva mimo Sesimbri in vidim, da je v "idilični ribiški vasi" (iz reklamnih prospektov) najmanjša zgradba deset nadstropni hotel, je odločitev enostavna.

Vetra imava 5-6 Bf, čista krma. Nekaj časa celo metuljčkam (no, metuljčka Raymarinko, on zna to mnogo bolje od mene), vala ni prav veliko. Se pa počasi gradi in preventivno dam obe jadri na eno stran, četudi smo zato malo iz smeri. Še dobro, da upoštevam, da je previdnost mati modrosti. Trije zaporedni strmi in nadpovprečno visoki (okoli 2 m) valovi se zlomijo točno pod Malo. Po verjetnostnem računu je to nekaj takega, kot glavni zadetek na loteriji. Prva dva ji krmo prestavita

toliko, da smo pravokotno na val. Tretji dokonča delo. Zlije se preko celotne dolžine (ja, tudi kokpit zalije!) in vrh jambora spravi precej blizu k morju. V kabini letijo pomije iz korita preko salona na omarico nasproti. Jasno, nisva bila pripravljena, nihče ni pričakoval, da bova v lepem vremenu imela (skoraj) kick down. Pri samo 5 Bf (20 vozlih)! Take kombinacije valov ne pomnim. Če bi bil tretji 5-6 metrski (kakršni so že lahko pri 8-9 Bf na odprtem oceanu), bi imela problem, ki se mu reče capsizing. In bi lepo od blizu lahko gledala ribice.

No, kasneje je bilo vse pod kontrolo. S Španci malo regatiramo zadnjih 20 milj pred ciljem in nekaj časa so oni pred nama, potem sva midva pred njimi, pa spet oni... Ampak, vsi vemo, da za zmago ne štejejo cvišencajti. V finišu jih nadmudriva z briljantno taktiko. V zavetrju valobrana navijeva jadra on-the-fly, oni morajo pa zaviti v veter, ker imajo klasično glavno jadro, hehehe...

Sines je prijetna zaspana vasica, rojstni kraj idola vseh Portugalcev, Dom Vasca da Game (to se izgovori Vaško da Gama). Že riva je špansko urejena, čista in oskrbovana, stari del vasice pa sploh. Kar oddahnem si po Lizboni, tukaj ni nikjer smeti in nikjer grafitov. Pohvalno. Turistov je za vzorec - toliko, da nisva sama. V oštarjah in kafičih je še veliko prostora in tudi kelnerca ima čas, da prisede k nama in malo poklepetamo. Prijetno pozitivno presenečenje!

še zadnji utrinki iz Lizbone

pogled na spomenik še z morske strani

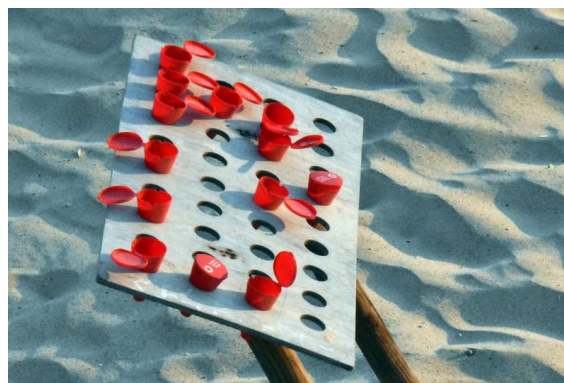
svetilnik na mini otočku

valovi so se danes kar lomili pod Malo

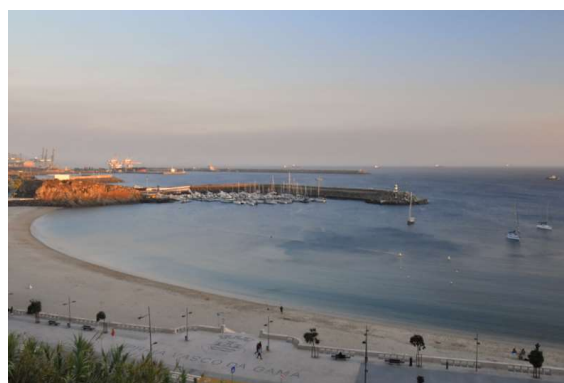
Sines je rojstno mesto Vasca da Game

plaža zelo lepo urejena, poleg košev za smeti še ta zanimivost na fotki: verjetno je mišljeno za čike, ker ima pokrovček in lahko zapičiš v mivko

na obalo sva uspela priti šele ob osmih zvečer, sonce je šlo že spat

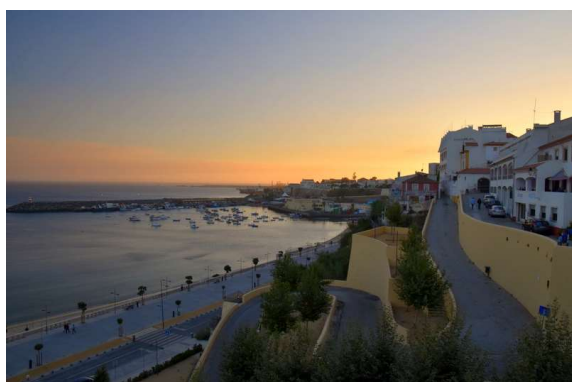
lep naravni zaliv

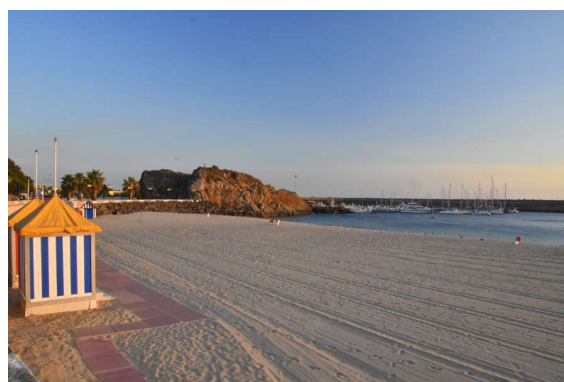
Dom Vasca da Game spomenik s pogledom na morje

v začetku meseca ima komunistična stranka fešto... verjetno se pripravljajo na volitve :)

stari del mesta je čist, urejen, tudi rivo imajo čisto tisto pravo špansko

za razliko Nazareja ipd peščenih plaž, je le ta skorajda samevala

18. avgust 2017, petek

Sines - Lagos

Budilka naju zbudi ob šestih zjutraj. Ampak. Zunaj je še tema. Hja, kar navaditi se bo potrebno, da so dnevi krajši, ker plujeva proti jugu in ker se poletje počasi preveša v jesen. Nič več 16 svetlih ur na dan. In šele uro kasneje sva pokafetkala in se odvezala.

Po treh urah bonace se naredi lep vetrič, 4 Bf polkrma. Zunaj nekje se veter še dviguje, val imamo tudi ob obali, pri nas pa kar vztraja enak veter vse do Cabo de Sao Vicente, ves čas je 4-5 Bf. Super, čim kasneje faševa nortado, tem bolje. In faševa jo takoj za ovinkom, ko zavijeva za Rt Svetega Vinčeka. Tukaj je veter tak, kot je bil napovedan. Naslednje tri ure imava 6-7 Bf. Ker pa piha s kopnega, vse skupaj sploh ni težavno. Le mokro! Veter je z boka. Skrajšam toliko, da je hitrost pod 7 vozli in mesa finita. Enostavno je, ker ni vala. Ne vem sicer, kako bi to krajšavo imenoval, glavnega je zunaj 5 m² (od 33 m²), genove pa 10 m² (od 45 m²). Peta krajšava, morda?

Tik pred mrakom sva v Lagosu (tistem portugalskem, ne onem afriškem). Marina preseneti s ceno. Neverjetnih 47 evrov hočejo za eno noč! Če bodo tudi ostale marine v nadaljevanju poti sledile temu zgledu, bova kaj kmalu preverila, če sidrni vinč še dela. Nazadnje sva ga uporabila na Bermudi. No, marina je v enem bolj mondenih krajev na tem koncu sveta in upam, da so cene drugod bolj prijazne. Je pa okolju primerna tudi klientela. Če so bile do sedaj jadrnice v veliki večini, je tukaj kar nekaj motornjač. In njim primernih kaptaanov. Nisva se še dobro privezala, ko se en izmed njih na polno zaleti v Malo. Na srečo direktno v dingi, ki tokrat spet odigra vlogo velikega fenderja. Na srečo resne škode ni naredil, le nekaj štrikcev je potrgal. Ko se kasneje prikolovrati opravičiti z razširjenimi zenicami in opletajočim se jezikom, je takoj jasno, zakaj je falil kanal med privezi. In, roko na srce, Mala je sicer uradno dolga 10,96 m in na tak privez nas dajo (in tak privez plačamo). V praksi pa je s podaljškom spredaj in zadaj dolga okoli 13 m in vedno malo štrli iz priveza glede na ostale barke v soseščini.

Danes ne greva ven, bova raje kar doma proslavila obplutje najbolj zahodne točke kontinentalne Evrope. Utrujena sva. Ves čas plovbe je potrebno spremljat okolico. Ni tako, kot sva navajena iz pasaž, ko človek nastavi jadra in gre spat, se zbudi čer dva tedna, pospravi jadra in je na drugi strani oceana. Na zahodni portugalski obali so parangali, na južni pa mreže za tune. Označene so. Ali pa tudi ne. Huje je bilo le pred obalo celinske Malezije in na Filipinih. Še dobro, da sem bil nekoč smučar in sem treniral vožnjo med količki. Ta spretnost mi tukaj pride zelo prav.

z vetrom proti Cabo de Sao Vicente

tako hitro smo šli mimo, da sem komaj uspela fotografirati

tudi na naši barki se vrtijo vinči

...pa delajo krajšave

glavno jadro je bilo zelo krajšano...

klifasta obala

poprečno smo danes kar hitro šli

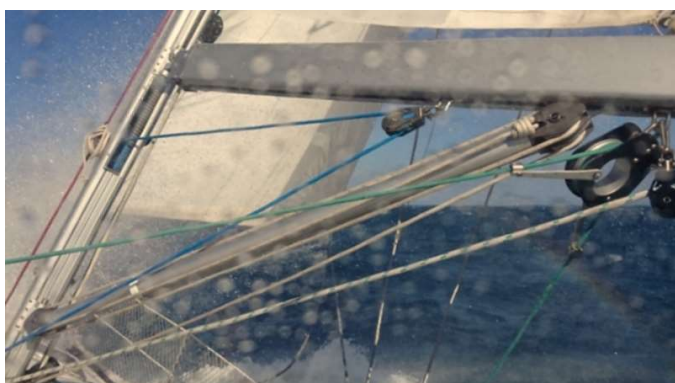
klifi so res veličastni

..in pa vasice na njih

kapitan je imel slano tuširanje

fotoaparat sem davno popravila in fotkano z vodoodpornim telefonom

...in jasno, da sem stala za tendo :)

19. avgust 2017, sobota

Lagos

Za danes sva planirala premik, pa ga nisva dočakala. Plani, plani... Šele ob dveh popoldan sva se znebila telefonov in mailov. Potem sva se v največji vročini sprehodila. In se odpočila že v prvem kafiču. Pod bazenom na strehi hotela. Slednje sicer ne bi bilo nič posebnega, če ne bi bile stene tega bazena steklene. Spodaj idoč si tako lahko ogledajo plavalce tudi v delu, ki je sicer skrit pod vodo.

Že včeraj sva videla, da je obala zelo odštekana. Danes si jo greva pogledat. Peš. Pa ne prideva daleč. Vroče je! Ja, se nama že kolca po hladni zahodni obali Iberskega polotoka. No, nekaj vidiva, nekaj pofotkava, ostalo pa drugič, ko bova šla na ogled z Malo. Vidim pa windsurfarja na foilih. Ej, kako leti! Kot oni bolidi na America's Cupu.

Vročino zdraviva s pijačo. Tokrat najdeva kafič v globoki senci. Takoj za gasilskim domom. In cene so gasilske. Verjetno so subvencionirane. Pivo je cenejše, kot v trgovini. Ne moreva verjeti svojim očem in večkrat preveriva, če se kelnerica ni morda zmotila. Ni se. Če se pa slučajno je, je pa tako trmasta, da pomote nikakor ni hotela priznati.

Šele z nočjo temperatura pade na prijetno. No, za spanje je idealna. Brez kaloriferja. Morje ima na tem koncu obale okoli 20 stopinj. Na ivici kaznenog za kopanje, ampak ob 30 stopinjah na plaži je to prvič, da se mi zdi razumno skočiti v vodo. Tudi, če je le-ta malo (pre)hladna, se človek zunaj spet hitro ogreje.

cerkev Sv. Antona ima tudi muzej, kateri je bil zaprt

pri 30+ pa to kar paše ... še nekaj dni nazaj nama je bilo hladno

za obzidjem nekaj malega muzeja in razstava novodobnih skulptur

....in sedaj plažice, z lepimi zalivčki in odštekanimi skalami okoli njih

glavna sezona je in vroč sončen dan...

vsaka plaža/zaliv je malce drugačen in to na dokaj majhnem okolišu (nekaj km), ki sva ga peš prehodila

midva sva vse opazovala z vrha...pot mi je tekel po obrazu, čista dehidracija...

solo jadralec je hitro švignil po morju

nekateri raziskujejo votline, ki jih je mama narava naredila

vse kar je možno od vodnih športov je videti

to je pa tudi edina stavba z rahlo arabskim stilom, ki sem jo uspela zaslediti v starem predelu

turistična gužva po vseh uličicah starega predela je nepopisna

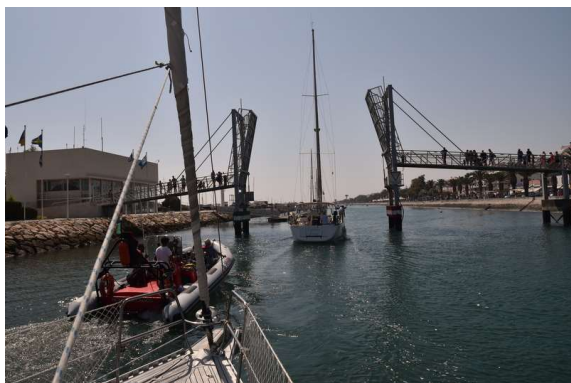
20. avgust 2017, nedelja

Lagos - Portimao

Vetra ni in lepo počasi odmotorirava na ogled klifov, potem pa v sedem milj oddaljen Portimao. Edina od jadrnic sva brez razobešenih jader. Ampak, razdalja je majhna, vetra je 2 Bf in piha točno v nos. Res se mi ne ljubi jadrat. No, tik pred luko malo bolj pihne, ravno toliko, da zakomplicira pristajanje na odvetni strani welcome pontona. Nekaj pomoči potrebujeva, pa je tudi to rešeno.

Vroče je in ne ljubi se nama naokoli. Šele ob šestih se spraviva in se kmalu tudi vrneva. Tukaj ni kaj dosti za naju. Vsaj 30 let sva prestara in vsaj sto držav preveč sva že videla. Ogromna plaža s senčniki v prvi, drugi, tretji, četrti, ... vrsti, konglomerat plavajočih igral za otroke, surfanje na valu in ... in to-je-to. Saj mivka je lepa, vse je urejeno, čisto. Raj za majhne otroke. Ampak, to res ni več za naju. Sintetični industrijski turizem. Oštarij je sicer ob morju nanizanih kolikor hočeš, je pa ponudba (spet, seveda, za naju) nezanimiva. Kraljujejo Pizza Hut (še pomnite tovariši, vanzemaljac Alf je jedel pice iz Pizze Hut in mačke - verjetno so podobnega okusa) in razni burgerji, ostalo je pa več ali manj klasika - ribe za precej denarja, pripravljene brez duše. Nobenih domačih birtij ni. Nasploh opažava, da je po Azorih in še posebej po Galiciji, ponudba v gostilnah na Portugalskem precej slabša. Spet se zatekava v Gostilnico na Mali. Predvčerajšnjim sva pri 7 Bf jedla sveže ocvrte home made dunajce, za kaj bolj resnega ni bilo možnosti. Včeraj po sprehodu in ogledu jedilnikov po gostilnah, je chef pripravil lignje v prefinjeni vinski omaki. Danes je bilo meso v kokosovem mleku z ananasom na sporedu še preden so imele gostilne sploh možnost povedati svoje. Sva se kasneje strinjala, da niso povedale nič novega.

Večer tako preživiva za mašincama, Vesna za novo, jaz za staro. Parkirana sva tik pod wifi repetitorjem in vsaj net imava po dolgem času dober in zastonj (no, ni zastonj, marina je zasoljeno draga!). Na sporedu je downloading še nekaj programov za novi komp in osvežitev vseh na (vseh) telefonih.

vsakič, ko hočeš ven/notri v marino Lagos, morajo dvigniti most

dopoldanski ogled klifov

kamnina teh klifov je bolj peščena, zato tudi nešteto lukenj

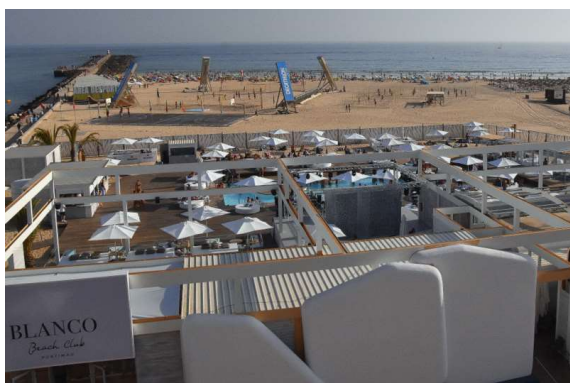
dve plaži pregrajeni s klifom

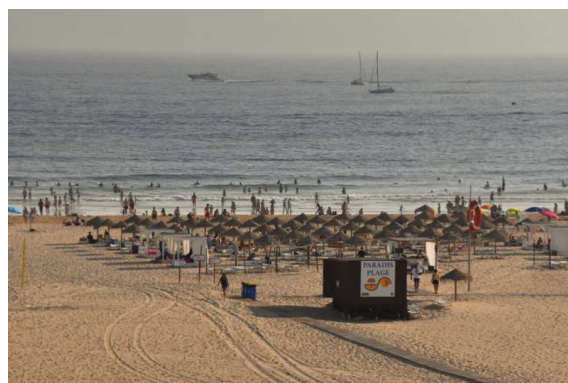
ogromno ljudi na plaži

luknja spodaj, zgoraj ...tukaj jih vozijo z majhnimi čolni, da poslikajo še znotraj te luknje

beach klub v Portimao ima tudi bazen

ob pol sedmih zvečer je bilo še vedno vroče in ogromno ljudi na plaži

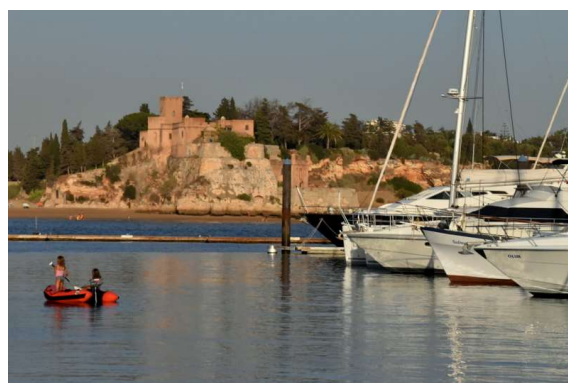
pogled v sonce ne prikaže najbolj dobro mase ljudi na plaži v daljavi

del obzidja v Portimao z vodnjakom

in tako kot povsod drugje: ne manjka top na obzidju

majhen grad, zelo renoviran, do katerega je pa bilo peš hoje več kot 7km za ta sprehod se tokrat v tej vročini nisva odločila

21. avgust 2017, ponedeljek

Portimao - Ilha da Culatra

Že dve noči zapored nisva prižgala kaloriferja in to je zelena luč za sidranje. Ne potrebujeva več marine in priklopa na elektriko, da zjutraj ne bi vstala v mrzlo kabino. Lepo se je vse skupaj izšlo. Ko so se marine podražile, jih ne potrebujeva več. Voila! Torej lahko greva v Faro, kjer ni marine.

In tudi greva. Proti vetru. Proti toku. Ah, ja. Motorirava in ko se nekako prikolovrativa preko divjega toka ob vstopu v laguno in po kanalu usmeriva proti Faru, nama nasproti pripluje Francoz, ki sva mu na razdalji nekaj milj sledila od Portimaja. VHF zapoje in razloži nama, da je pred Farom nepopisna gužva in da se ni imel kje sidrati. No, potem se ne bova niti midva. Obrneva se in sidro vrževa za otočkom Ilha da Culatra. Se pač ne bova sprehodila po Faru in si ogledovala njegovih štorcelj. Saj sva jih itak že videla pred dobrimi desetimi leti.

Zato bova pa naredila nekaj drugega. Nekaj, kar nisva že skoraj tri mesece. Nazadnje še na Bermudi. Zakurila bova roštilj! Tako se tudi spodobi. Prvo sidranje po tolikem času je potrebno proslaviti. Se mi pa zdi, da od sedaj dalje ne bo več težav z mrazom in bo prilik za te vrste proslav še veliko. Vsaj, če sodim, kako mi kaplja in curlja z obrvi v oči, ko kurim in razpihavam oglje v čisti bonaci pod pripekajočim soncem. Ampak. Se je splačalo!

Atlantska Španija

klifi so se razpočili in nastala je plaža

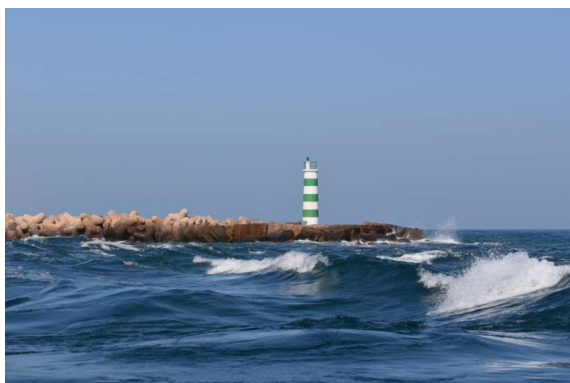
pretežen del poti sva imela še klifasto obalo

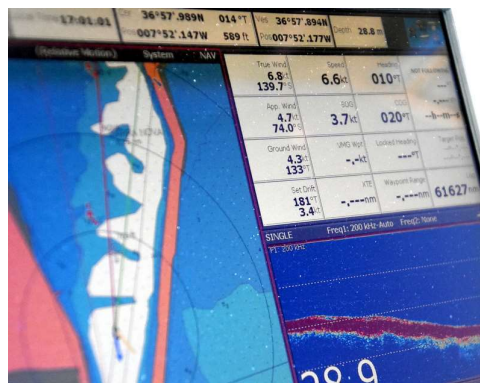
vstop v kanal je bil kar divji

tok je bil izredno močan

zelo dobro označena pot

imeli smo 3,4 toka

ribič lovi na reki s priokusom morja

Tone ima tetovaže na nogah v obliki japank

večerni pogled na otoček Ilha da Culatra

in končno BBQ... sonce je pribijal, od gl.kuharja je teklo, a na krožnikih so pristali dobri goveji steaki, bučke, mlad krompirček in grška solata

imela srečo in dočakala delni sončni mrk

zelo kičasto lepo !

22. avgust 2017, torek

Ilha da Culatra - Ayamento

Ob desetih je slack water in takrat greva midva ven. Ne bi ponavljal včerajšnjega rolercosterja, če ni potrebe. Ob sončnem zahodu včeraj sva videla delni sončni mrk in to pomeni, da je danes near spring tide in je tok v ustju lagune temu ustrezen. No, ob slack tide, ga ni. In ni vetra. In ni swella. In je motor. Vse do trideset-in-toliko milj oddaljenega španskega mesta Ayamonte na obali reke Guadiane, mejne reke med Španijo in Portugalsko. Nekaj milj preplujeva hitro, flood tide nama lepo pomaga. Vesnin predlog je sicer bil, da bi danes plula v Chipiono, je pa to dobrih 70 milj (motoriranja) daleč in po glasovanju (2:0 - po pogovoru) sva cilj preusmerila. Mejni prehod je spet enostaven - zamenjam curtesy flag in smo v drugi državi. So simple.

Marina leži v samem centru mesteca, podobno kot marina na portugalski strani reke Guadiane. Le, da je tukaj v rokavu, tam pa na reki (posledično v +/- 3 kt plimskega toka). In mestece je spet lepo, tako kot mora mesto biti. Nič grafitov, nič smeti. Ej, kaj sva se sploh ustavljala v plastic fantastic algarvejskih resortnih marinah! Tole tukaj ima nekaj pridiha po Portugalski (kahle na stenah hiš) in nekaj pridiha po Maroku (arabeske na pročeljih hiš) ter veliko pridiha po Španiji (hrana in pijača). Super prijetno. Postanek, ki je bil sprva planiran za eno noč, sva soglasno podaljšala za še en dan in še eno noč.

Tukaj ni instant turizma. To pomeni, da je (kastiljansko govorečih) turistov precej, ni pa Ryan Air ali Easy Jet ali Air Berlin turistov. Nama je to všeč (sicer pa, komu so všeč pijani Angleži pod Prešercem?). Spet se trudiva s španščino in se je s pomočjo kelnerjev učiva ter obujava spomine, kako je bilo to v osemdesetih in devetdesetih v Grčiji in Turčiji, ko sva se še učila lokalnih jezikov. Kasneje je bila itak povsod v uporabi angleščina - tudi, če sem jaz spravil skupaj par lokalnih besed, je bil odgovor angleški. Da se turist ne trudi preveč...

Pojeva (halal) kebab in ga zalijeva s (halal) pivom. Odlično. Halal pivo potem poplakneva z non-halal pivom. Večkrat. No, mnogokrat. Še bolj odlično. Še posebej, če je cena para una cerveza derecha un euro y diez centavos. Vmes me frizerka prikrajša za moje lase (kolikor jih je sploh še ostalo) in na koncu si ogledava še sprevid, kjer 25 krepkih mladeničev nosi nekaj, kar še najbolj spominja na množico odurnih America's Cup čajnikov. Vse skupaj mora biti precej težko, ocenim na tono in pol.

Stopiva tudi v čendlerijo in kupiva zadeve, za katere sem bil prepričan, da je Motomarine najbližja (in edina) čendlerija, kjer to prodajajo. Tako bogato založene čendlerije nisem videl že od ... hja, že od havajske izpostave West Marine dalje. Vse karibske skupaj so le blede senca te tukaj. Celo hrvaško zastavico imajo. Za 4 evre. Če bi jo kupila v Dubrovniku, bi bila za ničlo (na desni) dražja. Ne bova je kupovala tam. Sicer se bojim, da je bila to nasedla investicija in zastavice ne bova potrebovala, ampak, 4 evre za zastavico je najnižja cena po trgovini v Manili na Filipinih. Veselje je bilo vsestransko, tudi lastnica, Angležinja, je bila neskončno vesela, da je prodala prvo hrvaško zastavico, ever. Nasedla investicija je zamenjala lastnika.

po dolgem času zanimiv ptič, ki me je čakal na pontonu

prva trgovina, ki sem jo ugledala pri marini je bila s jamoni (pršuti, divji pujski)... sem se samo nadihala vonja in nagledala

simpatičen vodomet; vse v keramičnih ploščicah

malce drugače narejeni balkončki

osrednji mali trg

brez Marije pa ne gre

tudi klopi so vse oblečene v keramične ploščice, zelo pisano in simpatično

nešteto majhnih gostilnic z domačo hrano; po teh uličicah ne smeš hoditi lačen :)

bolj je bila pozna ura, več ljudi je bilo na ulicah in v gostilnah; res je, čez dan ni manj kot 30C

v arhitekturi je viden tudi maroški in portugalski vpliv

mestna hiša ima veliko tolkalo; otroci nagajivo gledajo skozi ključavnico

ceremonija Patrona de Ayamonte, Las Angustias - zaščitnik mesta, če sem prav razumela;

23. avgust 2017, sreda

Ayamonte - Vila Real do Sao Antonio - Ayamonte

Do enih brkljavo po barki in delava, potem se odpraviva na izlet na Portugalsko. S ferryjem. Jasno, da ga zamudiva za dve minuti. No, vozi vsake pol ure in ni panike. Prav zanima naju, kako zgleda Portugalska na meji s Španijo.

Zgleda precej ubogo. Spet so luknjasti pločniki, razbito vozišče in razpadajoče fasade. In grafiti. Mesto samo je sestavljeno iz pravokotnih uličic, kjer so "urbanistično" postavljene trgovine in oštarije. Slednje so vse z enako ponudbo in enakimi cenami. Višjimi, kot na drugi strani reke. Spet imava na voljo enoumje turistične ponudbe. Počutim se, kot bi iz lepega Italijanskega Viestija priplul v sintetični Portorož. Ali Umag. Ali katero koli že dalmatinsko turistično mesto in imel na voljo dve vrsti rib (vse s tržaško omako in pomfrijem), kalamare (na dva načina) in ... in ... in praktično nič drugega.

Po dveh urah sva nazaj na ferryju in se sprehodiva po Ayamontu, posediva v nekaj birtijah, nekaj popijeva, nekaj pojeva in se skobacava na Malo. Delo vabi.

no, pa smo spet na Portugalskem: marina v Vila Real do Sao Antonio je polna! cena je enaka kot v naši španski

ta glasbenik pa verjetno kar težko drži tako veliko glasbilo; nekaj so igrali, a ni bilo čutiti tiste prave energije; res pa je, da je bilo vroče

tlakovana riva - v tej vročini se sprehaja bolj malo ljudi

osrednji veliki trg v Vila Real do Sao Antonio

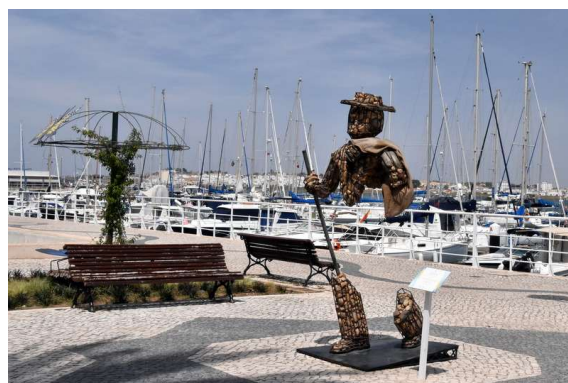
nič portugalske arhitekture; in nikjer starem delu mesta nisem opazila keramičnih ploščic

v starem delu mesta je čutiti le rahel arabski vpliv na stavbe

v glavnem so bile po ulicah starega predela trgovine s spominki in restavracije z višjimi cenami kot v Ayamonte

imajo pa kar nekaj skulptur po mestu novejšega tipa ... za tega bi rekla, da je nedokončani nevidni človek=in s tem zaključujem s Portugalsko

Hola, pa sva spet nazaj v Španiji

v tej stavbi razstavljajo slike in fotografije na temo njihovega Anguštinov praznik

zanimiva tolkala na starih vratih Ayamonte

cerkev živahnih barv v Ayamonte

24. avgust 2017, četrtek

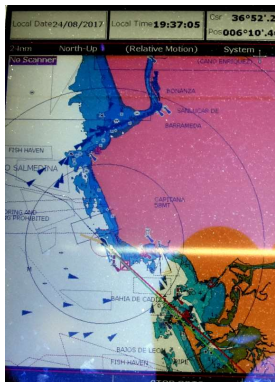
Ayamonte - Rota

Danes naju čaka dolga plovba in namen sva imela zgodaj vstati. Pa kar spiwa in se zbudiva šele ob devetih dopoldan. A-ja-ja-jaaaaah! Hitro izplujeva (hitro pomeni po kavici in toaleti, pol ure po bujenju), veter imava dober, pomaga tok, hitrost je brez napora okoli 8 vozlov in že naju vidim zmagati. S takim tempom bova ob šestih popoldan v Cadizu. Ampak. Veter poneha že po dveh urah in potem imava bonaco. Tako, pravo bonaco, kot v filmu. Pozno popoldne se začne nekaj sapice, kar je še slabše, kot prej. Piha 6 vozlov od zadaj. Navidezni veter je torej 0 mm/h in z mene kaplja in curlja, ko dežuram na soncu. Parangalov in ribičev je toliko, da ni šanse za počitek. Malo levo, malo desno. Že ribiči so trmastisti in se ne umaknejo, parangali so pa še bolj trmastisti. Rezultat je tri ure kasnejši pristanek. Hja...

Rota je lušno, lepo urejeno staro mesto. Nič smeti, nič grafitov. No, najprej se je potrebno prebiti skozi koridor hotelov, potem je na sporedu zgodovina. In kulinarika. Spet se strinja, da je ponudba tukaj boljša, kot na Portugalskem. Kar nekajkrat se ustaviva in si ogledujeva hrano, ki je na voljo samo v tej-in-tej oštariji. V sosednji se je drugačno hrano.

V mestni hiši je ravno nek simpozij (ali kaj vem kaj) in se narediva povabljenca, da si zadevo ogledava znotraj. Če si v kratkih hlačah in japankah s fotoaparatom okoli vratu, je kar zahtevna naloga, da na obrazu pričaraš pogled resnega delegata in pretentaš body guarda na vratih.

Še dvema pevskega zboroma prisostvujeva, ko pojejo na ulici v starem mestu. En je bil odličen, drugi pa bolj tako-tako. Oba pa takoj privabita desetine gledalcev. Publike je ogromno. Turistična sezona je na višku. Prav zanima me, kakšno bo to mesto čez en mesec? Mesto duhov? Ali morda mesto še bolj prijaznih domačinov?

na aisu je bilo hecno videti kako se vse ribiške barke vračajo v luke

stari predel mesta Rota se začne s hotelom - prispela v mesto šele ob devetih zvečer

pa tudi svetilnik ima, ne enega, dva; a drugi je danes samo za dekoracijo

notranjost majhnega trga

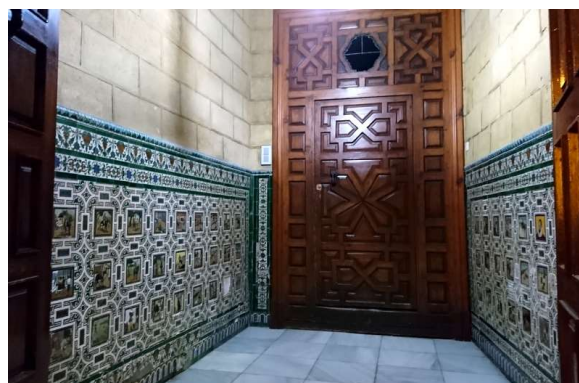
notranjost mestne hiše

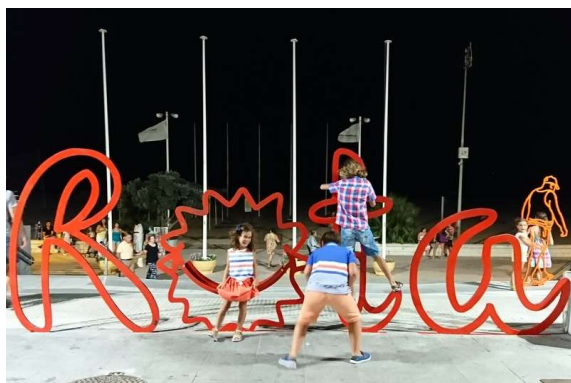
ulice ozke, nekatere zavite, čiste, stene okrašene s pravimi rožami

nekateri posedajo po klopcah, drugi po oštarijah

veliko hiš je imelo kar odprta vežna vrata, marsikatero je imelo zanimivo urejeno vežo

tudi napis je lahko igralo za otroke

raznovrstnih oštarij koliko hočeš in skoraj vse so bile polne ob desetih zvečer

zbor sedmih moških je presunljivo pel ob spremljavi kitare (če si se vživel, so ti šle kar dlake pokonci :); ženski zbor pa ni pokazal tiste prave energije

arhitektura: malo arabska, nekaj v keramičnih ploščicah, mesto urejeno in navkljub veliki gužvi hodiš z veseljem po ulicah

25. avgust 2017, petek**Rota - Barbate**

Prvi ferry za Cadiz izpluje ob sedmih zjutraj, naslednji ob pol devetih. Premišljujeva ali naj greva na prvega ali ne in se (na najino srečo) odločiva za drugega. Ko naju ob sedmih zbudi budilka, se samo obrneva in spiva dalje. Zunaj je še tema kot v rogu. Tudi kasneje se izkaže, da imajo tukajšnji prebivalci drugačen bioritem. Skoraj sama se sprehajava po starem mestu in ko si hočeva nekaj ogledat, se atrakcija odpira šele ob desetih in prva runda turistov je na sporedu ob pol dvanajstih. Hja, to je pa tako, ker nimava izkušenj z zgodnjim vstajanjem...

Cadiz naju je spet pozitivno presenetil. Luškano staro mestno jedro, množica lokalčkov, vse je urejeno. Nič smeti in nič grafitov! Le trdnjava ni ravno state of the art, je pa zato sprehod do tja prijeten. S pomočjo nasvetov iz turističnega urada in še bolj s pomočjo strička gugla si vse lepo pogledava, Vesna dokumentira s fotičem, se malo okrepčava in ob dveh popoldan sva na feriju za Roto.

In četrť čez tri sva na morju, plujeva v Barbate. Ampak. To je bila napaka. Prepozna sva in če hočeva loviti zadnje minutke večerne svetlobe po zatonu sonca, morava motorsailati. In še to je ves čas na ivici kaznenog. Vetra je enostavno premalo, 2-3 Bf polkrma. Bolje bi bilo, da bi ostala v Cadizu in jutri v miru plula dalje. Okoli rta Trafalgar (ja, tistega, ki ga Angleži tako slavijo - skupaj s svojim admiralom Nelsonom, ki je tukaj ukanil Napoleona in njegove pomorščake) imava tri in pol vozla toka proti vetru in valu. Sila neprijetno! Stojni valovi, ki se lomijo. V morju se Mala ni premikala, glede na čeri pa je lepo potovala. Nekaj milj traja muka, potem se nekako izkopljeva iz primeža plimnega toka in pol ure po zatonu sonca sva privezana.

Oficina je sicer že cerrado, pa se je Vesna že prej po telefonu zmenila za številko priveza. Nasploh mi že od Azorov dalje lepo pomaga pri tej logistiki, ki meni zelo smrdi - poišče telefonsko številko luke ali marine, pokliče, se zmeni za ceno in privez ter potem tik pred luko pokliče na VHF, da nama pokažejo privez in pomagajo poprijeti štrike na obali. Ne sliši se sicer veliko, a meni to ogromno odtehta.

Nocoj ne greva v life (čeprav se je verjetno ob desetih zvečer vse skupaj šele začelo), raje bova na barki pojedla morske dobrote, ki sva jih kupila v neverjetno dobro založeni ribarnici na glavni tržnici v Cadizu (centimetrške rakce in hobotnico). Včeraj sva to hrano videla v eni izmed gostilnic in - jasno, kot beli dan - to morava poskusiti. Odlično je bilo!

26. avgust 2017, sobota**Barbate**

Dan za počitek. Vremenska napoved pravi "don't go". Sosed, ki se pripelje iz Preliva, doda "no go!". Srečal je eno samo jadrnico, ki je plula v Mediteran in ni prepričan, če je tudi priplula. Torej sva se odločila dobro. Delava službeno in pereva posteljnino ter odeje, katerih ne bova potrebovala vsaj še mesec dni. Upam.

Zvečer pa v life. Slabe tri kilometre je do rive, krcate turistima. Za naju še malo več, ker zavijeva naokoli, da si ogledava vasico. Napaka. Ni kaj za videti. Je pa zato kaj za pozobati na rivi. In pozobava. Šrimpke, kajamarčke, ribice, ikre, škampkovo omleto... Kako drugače, kot na Portugalskem! Da Amerikanose niti ne omenjam, nima smisla primerjati te hrane s fiš'n'čipsom. Tudi nekaj malega popijeva. Slednje je oštirjev uržahť za APP, ki ga strumno prikaže na računu. Ko Vesna razloži, da midva vedno štejeva pijačo in da sva imela vsega skupaj samo 6 velikih piv in en liter sangrije, je račun v trenutku za 12 evrčkov nižji. Z njihovim dodatkom "sorči". In najinim "ni-blema, se vam pač ni izšlo, saj razumeva".

Sledi še pol ure cik-cak hoje do barke in dan je že jutri, ko greva spat.

ob enih popoldne je bila marina zelo prazna, vendar se je proti večeru zelo napolnila

tako zgleda plaža z morja

velik zaliv in polno hotelov

ogromna peščena plaža

fotografirano po sedmi uri zvečer

oštarije so bile ob rivi kar ena zraven druge...ne smeš čisto lačen hoditi mimo njih, itak potem naročaš z očmi :)

kljub temu, da je bilo tako pozno zvečer, je bilo še vedno črno od ljudi

naročanje z očmi: na fotografiji so mini kalamari, ribja jajčeca, sardelice... mezica ob pijački

27. avgust 2017, nedelja

Barbate - La Linea

V devetih urah sva premotorirala vsega skupaj 37 milj. Veter je bil ves čas točno v glavo in bilo ga je precej. Tretjino poti 6 Bf. Tok je bil nekaj časa v pomoč in nekaj časa v odmoč. No, v pomoč je bil takrat, ko je z dvema vozloza tekla v kljun in v odmoč takrat, ko nama je - kao - pomagal. V slednjem primeru je bil val tako strm in gost, da se po vodi skoraj nismo premikali, le tok naju je gнал dalje. In Mala je ječala, ko se je zvižala v valu. Ko je tekla morski tok z vetrom, vala skoraj ni bilo in s tremi vozli hitrosti sva mirno plula. Takrat vsaj nabijali nismo v val. Kakorkoli, ni, da bi se dolgo spominjal te etape. Vreme je bilo napovedano čisto drugačno. Ma, že cel teden spremljam vreme in danes je bil prvi dan, ko se je vsaj dalo pluti proti vzhodu. Res se nama ni več ljubilo čakati.

Sidrava se pred marino v La Linei. Ne ljubi se nama na obalo in zato se je sidrati bolj enostavno, kot privezovati in potem še izpolnjevati vse silne papirje, čeprav je ta marina ena cenejših. Itak je ura že skoraj noč. Še roštilja se mi ne ljubi kuriti. Jutri pa po nafto v Gibraltar in potem dalje. Upam, da jo je v tankih ostalo še toliko, da preplujeva te tri kable, kolikor imava do črpalke...

Tarifa pred nami

od daleč Tarifa ne zgleda prav nič privlačno

obzidij tudi tukaj ne manjka

svetilnik pri Tarifi

če si Tarife v živo ne ogledava, pa vsaj na daleč; vidljivost je danes izredno slaba

za trenutek je celo bilo nekaj sonca

svetilniki pri Gibraltarju

okolica ni nič lepa

AIS je zabeležil preko 100 plovil samo tukaj v tem zalivu

Gibraltarske skale se zaradi oblakov ne vidi

najini tanki so zelo prazni; upajmo, da števec kaže pravilno in uspemo priti do črpalke (tudi kante so prazne!)

sidrišče pred španskim mestom La Linea je kar polno

28. avgust 2017, ponedeljek

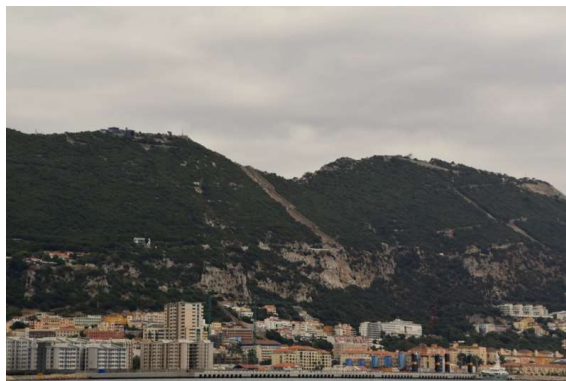
La Linea - Mediteran

Ponoči je veter (končno) obrnil. Po zajtrku in nekaj dela dvigneva sidro in se zapeljeva v pol milje oddaljeno Indijo Koromandijo, kjer se cedita med in mleko. No, ni čisto tako, cedi se pa diesel. Gibraltar, skala sredi Španije, kjer složno živijo Angleži in opice. Če ne stopiš na kopno (in s tem tudi nič ne zapraviš - kdo bi jih razumel?), lahko gorivo natočiš po tax free cenah. 45 (z besedo: petinštirideset) penijev za liter. Pri najnižjem tečaju funta napram evru v zgodovini je to slabih 49 centov. Hja... Priveževa se in začneva točiti. In točiva. In točiva. In točiva... 513 litrov. Uffff... tole sva pa splanirala v nulo! Nazadnje sva dotočila na Azorih. Mala ima uradno za 450 litrov tankov in še tri kanistre po 20 litrov. Hvala Yanmar, da delaš na hlapec! In hvala tudi tebi, brexit, da si uničil funt. In, ne nazadnje gre zahvala tudi ex-naši Melaniji, da si je izbrala moža, ki uničuje dolar in niža cene nafte za Evropejce. Splet srečnih naključij mi je tako prihranil 365 evrčkov. Za vsak dan v letu po enega. In, hej, koliko je to pivci!

Nafto torej imava, veter tudi. Izplujeva italijanskim otočkom naproti. No, ali tudi priplujeva tja brez postanka, ne vem. Dvomim. Verjetno se bova kje vmes ustavila. Celinska mediteranska Španija naju prav nič ne mika, morda bi bila pa zanimiva pavza na Balearih. Morda. Ampak, veter imava od zadaj in dokler traja, me res prav nič ne mika ustavljanje v resortnih marinah, ki so posejane ob tukajšnji španski obali. Morda bi se pa spet lahko ustavila v Almeriji? Ali Cartageni? Morda... bova videla, kako je s tem, ko bo čas za počitek. Itak napredujemo z metuljčkom v 4 Bf in tokom v nos tako počasi, da bo časa za razmislek dovolj.

zjutraj so se oblaki vsaj toliko razkadili, da smo videli t.i. skalo

drugače pa cel dan oblačno vreme; v samem Gibraltarju nisva nič pozabila, saj sva tam bila že parkrat in ni bilo potrebe po ponovnem obisku

na Cepsi so tako reklamo delali za poceni nafto in da moramo še priti naokoli ... prav hecna možakarja sta bila

še v vse možne kante smo natočili nafto po tako ugodni ceni-najbolj zanimivo je to, da nobenih papirjev niso zahtevali?!

29. avgust 2017, torek

La Linea - Almeria

Koliko ladij! Moj AIS obvlada seznam bližnjih 100 plovil. Jasno, da je bil v Gibraltarju ta seznam poln. To je razumljivo. Manj razumljivo je, da bila najbolj oddaljena ladja vsega 5,02 milje stran (kar ni niti ven iz zaliva za Skalo). Ko sva se včeraj oddaljevala od Gibraltarja, je razdalja do najbolj oddaljene ladje počasi rasla in šele po polnoči je bilo na seznamu manj kot sto plovil. To je v radiju dosega VHF, tam okoli 20-30 milj. Hujša gužva je bila le še v okolici Singapurja in skozi Bospor. No, danes se situacija počasi normalizira in sem začel collision vektorje počasi spet uporabljat (včeraj to enostavno ni imelo smisla, ker je bilo potem vse na chart plotterju prekrižano s črtami, vse je utripalo in vse je bilo rdeče - skoraj se ni dalo več slediti kaj misli povedati mašince).

Končno jadrava. Veter je po jakosti odličen, le smer je točno od zadaj. Z dvema jadroma gre sila težko. Vala je ravno toliko, da od časa barko toliko zaziba, da metuljček (sicer kontrolirano z bremzo, a vendar) preleti. Celo Reymarinkotu, meni se to itak vedno dogaja. Velik del poti imava eno samo jadro. In temu primerno hitrost. Je pa vsaj tišina! No, jutro je tumorsno in kmalu imava dež. Preverim vremensko napoved. Ponoči in jutri bo deževalo. In veter se bo obrnil v nos. Ah, ja... V to ne bova rinila. Pomožni cilj, ki sem ga določil že včeraj, sem prekategoriiral v končni cilj. Almeria. Marina, kjer sva bila večkrat, kot v matični luki. Še pred dežjem lahko prispeva.

In tako se je tudi zgodilo. Minutko po tem, ko se Vesna vrne iz recepcije, začne deževati. Ne greva naokoli. V dežju že ne. Sicer pa sva v Almeriji z barko že tretjič. Pred šestimi leti sem tukaj celo praznoval svoj rojstni dan, prvega na tej poti. Nič ne bova zamudila, če ne greva še enkrat na ogled. No, zjutraj vidiva, kakšno bo vreme, morda ostaneva dlje in bo vseeno prilika za sprehod. Osem različnih vremenskih modelov sem preveril in dva nama napovedujeta gale force (8 Bf) severnik (torej v nos) za nekaj naslednjih dni, dva menita, da bo bonaca, ostali pa vse kar je možnega vmes. Jasno je samo nekaj: vremenske mase so toliko nestabilne, da bo potrebna precejšnja previdnost. Španska obala je v velikem delu brez varnih zalivov, kamor bi človek lahko zbežal pred ujmo. Varne luke pa tudi niso prav pogosto posejane.

celo popoldne smo gledali plantaže - vse pokrito s polivinilom

jadranje s skrajšanimi jadri

po šestih letih spet v isti marini; v recepciji pravi dekleta, da se ni v Almeriji nič spremenilo v tem času :)

30. avgust 2017, sredo

Almeria

Danes se ne premakneva nikamor! Sinoči je začelo ulivati, bliskati in grmeti. Odločitev, da se skrijeva v Almeriji sva pošteno nazdravila. Vesna punch rum in jaz chivas. Zelo, zelo redko pijeve špizite, nazadnje sva to naredila v A Coruni. Samo v slavo največjih dogodkov. Ubeg pred dežjem, recimo, je tak dogodek. Ali pa prečenje oceana. Dežuje celo noč in cel dan. Temno je enako podnevi kot ponoči (no, skoraj) in začneva se spraševati, kako bi se med kapljicami varno prebila do prve frontne linije tapas barov. Skoraj že priznava poraz in Vesna razmišlja, kako bi se spravila k pripravi hrane na barki, ko se le spogledava in daja en drugemu jasno do znanja, da nobena žrtev ni prehuda za preboj do oštarije. Če na tej poti omagava, nama mogoče kdo kdaj v bodočnosti posthumno postavi celo spomenik nekje na prominentni lokaciji. Takega, ki bo ponoči osvetljen. S svečko. No, vsaj v noči na prvi november...

Kot vedno, pa tudi tukaj prevlada zdrava kmečka pamet in nikakor ne siliva v samomor. Plan B. Plan B predvideva, da počakava, da neha deževati. In to se zgodi kar samo od sebe. Ob šestih zvečer. Najprej po Paseo Maritimo v nakup sirčkov in salamic. In raznih kitov. Recimo, "kit gambas al ajillo", "kit do pulpo" in kar je še podobnih zadev. In bagetk. Večerja je tako zagotovljena.

Ampak. Plan B ne predvideva večerje na barki, plan B predvideva obisk tapas barov. Pa jih obiščeva. Po dolgem sprehodu, kjer sva skoraj spet priplezala na mavrsko utrdbo Alcazabo se le spametujeva in usedeva v oštarijo. Takole je to tukaj: tapasi so zastonj - če piješ. In Vesna si zaželi ogromno različnih jedi. Jasno, da ji moram ustreči in nase stoično prevzamem večji del bremena pijače. Hrano si potem deliva. Pijače pač ne. Ne zgleda, da pijeve iz istega kozarca. Marsikaj poskusiva. Nekaj na srečo, nekaj s predhodno poizvedbo. Tapasi so tukaj precej drugačni, kot so bili v Andaluziji (da Galicije sploh ne omenjam!). Na srečo se pred naročilom pozanimava tudi, kaj pomeni perrito caliente. Gugl to prevede takole: "mehki in podolgovati kolački s klobasami, ki so navadno podgane z gorčico in kečapom". Z malo sklepne logike (perro = kuža, caliente = vroče) je to hot dog. Tega ne naročiva. Še posebej ne takih s podgano.

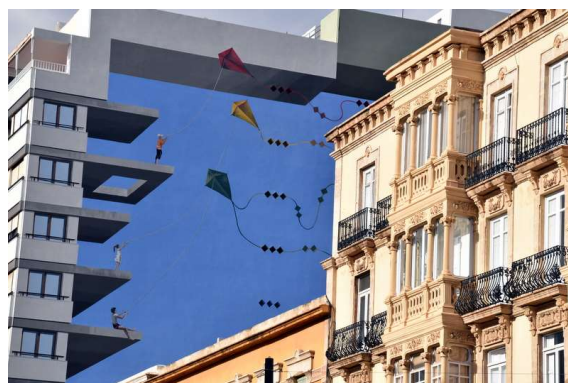
sprehajališče ob 1,5 km dolgi peščeni plaži

po vsakem dežju posije sonce in šele zvečer je posijalo; zato tudi plaža sameva

ob sedmih zvečer je bilo 24C, glede na to, da je po dežju, je to čisto ok; na fotki: vodometa na rambli

kako popestriti dolgočasno steno na stolpnici: zanimiva poslikava s spuščanjem zmajev

detajl ene haciende :)

glavna katedrala v mestu

v mini parku stojalo s ključavnicami

v ozki uličici nudijo arabske kopele po visokih cenah

v centru mesta

obstaja tudi mini ulica kjer so ploščice s filmskimi zvezdami...

tapasi kateri so vključeni v ceno pijače, tako, da je npr. eno 0,40 litra pivo 2,7€; vse je bilo okusno; edino čipsa ne razumem: ali je to hit v tem mestu? jamon s čipsom? sardele s čipsom? čudno...

v mestu je nasajenih zelo veliko palm...

31. avgust 2017, četrtek

Almeria - Aguilas

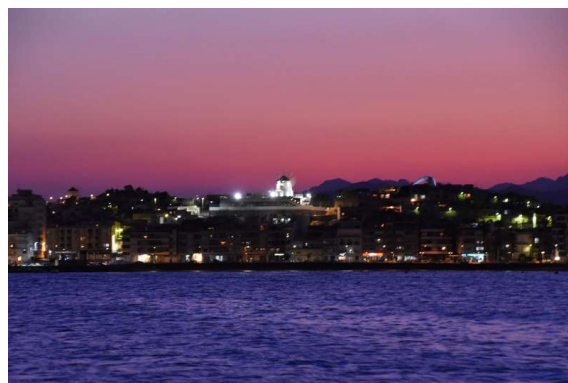
Noč je bila lepa in mirna. Čisto lahko bi jo prebila tudi na sidru. In današnji dan je spet sončen. Spet je vreme tako, kot ga kaže okolica. Praktično je to puščava. Puščava posejana s toplimi gredami, kjer gojijo zelenjavo za pol sveta. Industrijsko pridelana gensko spremenjena ekološka bio hrana.

Vetra je malo (od napovedanih 5-6 Bf, jih vidim le 2 Bf). Od 70 milj jih prejadra vseh skupaj 20. Morje je mirno in lahko plujem pod 45 stopinj v (pravi) veter. Kdaj je že bilo tako? Pred šestimi leti? Kaj takega na oceanu ne gre - val ustavi barko ali pa jo vsaj toliko zarola, da jadra izgubijo obliko in potem ne gre nikamor. Če sem tam dosegal 70 stopinj v veter, sem bil vesel. Zato se po dolgem času spet lahko malo igram in orcam ter celo tackam. Glede na to, da je Mala opremljena z najenostavnejšimi rol dakronskimi jadri, ki imajo za sabo že 60.000 milj tropskega sonca, sem z doseženim kar zadovoljen.

Ampak. Veter se dvigne nekaj milj pred ciljem. Jasno, točno v nos. In val. Precejšen val, očitno je tam nekje zunaj začelo vleči 5-6 Bf. Odmotorirava v prvi primeren zaliv, pred mestom Aguilas. Počasi gre zaradi vala. Sonce je že zašlo, ko se sidrava. Ni najbolje, ampak v Španiji skoraj nikjer ni dobro za sidranje. Rolajoča sidrišča so to.

sidrišče pred mestom Aguilas

*po sončnem zahodu so ostale take barve neba in morja :)
... še dobro, da je taka kot je ob rolajočem sidrišču*